

GÅ, FORTELL

. . . vitne, og den lille søsteren der bak, jeg tror det uttrykker den sangen:

Åh, Guds kjærlighet, hvor rik og ren!
Hvor bunnløs og sterk!

For en tid det er for oss! La oss bare stille, med bøyde hoder nå, syng den for Herren rett før bønn. Bare, Teddy, om du vil gi oss den lille akkorden. Og la oss bare syng den til . . . med bøyde hode, lukkede øyne, rett før bønn.

Åh, Guds kjærlighet, hvor rik og ren!
Hvor grenseløs og sterk!
Den skal for alltid . . . [Tomt område på lydbåndet—Red.]

² Hvis blekket, alt vannet hadde blitt til blekk, og hele himmelen var lagd av pergament, og hver stilk på jorden en fjærpenn, og hver mann var skribent av yrke, kunne det likevel ikke uttrykke Guds kjærlighet til Adams falne rase. Vi takker Deg, Far, for det dyrebare Blodet til Herren Jesus, og for denne minneverdige oppstandelsesmorgen, og for Din gjenløsende kjærlighet som er utøst i våre hjerter i dag, ved Den Hellige Ånd. Før oss inn i et fellesskap med Ham, den Guddommelige, Skaperen. Før oss inn i et brorskap, på jorden, som aldri har blitt overgått. Ingen losje, intet løfte, kunne aldri, aldri måle seg med brorskapet til gjenfødte menn og kvinner. Og skal for evig være helliges og englers sang!

³ Vi ber i dag om at Du vil velsigne alt vi gjør, når vi prøver å uttrykke, vår—vår takknemlighet i våre hjerter til Deg, for det Du har gjort for oss. Og å vite at ikke bare ble disiplenes hjerter glade den morgenen, Maria og Maria Magdalena, men også vi, Dine disipler i dag, våre hjerter blir glade den stunden vi ser at Han ikke er død, men levende. Må Han alltid forbli levende i våre hjerter, i vår midte. Vi ber i Jesu Navn. Amen.

Det er ikke noen som kan uttrykke oppstandelsen!

⁴ Nå, på denne oppstandelsesmorgenen, er det en veldig flott anledning for små begivenheter å finne sted i kirken nå, det vil si mødre som innvier babyene sine. Det er noe nytt, noe som har blitt lagt til hjemmet deres. En ny velsignelse har kommet til dem. Og til gjengjeld ønsker de å gi det til Gud.

⁵ Og så etter morgenens budskap, skal vi ha bønn for de syke, slik at du vil gjenoppstå fra din sykdom, til ny helse. Så umiddelbart etter det, til de som ikke har blitt døpt, kommer vi til å ha en oppstandelse av det; begraves i vann, for å oppstå til nytt liv. Det er helt og holdent oppstandelse denne morgenen,

oppstandelse! Våre hjerter er blitt glade og lette, mens vi synger sangene og lytter til andres vitnesbyrd om denne fantastiske oppstandelsesmorgenen. Og vi ser utenfor, og vi ser at Gud er glad for det, trærne gjenoppstår.

⁶ For en tid siden, nede i Kentucky, var herr Wood og jeg på ekornjakt, og vi dro bort til en mann. Den mannen er kanskje til stede akkurat nå, for alt jeg vet. Og han skulle være en vantro. Og broder Wood spurte ham og sa: “Kan jeg jakte på ekorn på eiendommen din?”

Han sa: “Ja, Wood, du kan jakte på ekorn. Gå av sted.”

Han sa: “Vel, jeg tok med meg pastoren min.”

⁷ Og han sa: “Wood, du mener ikke å fortelle meg at du har sunket så lavt at du må ha med deg en predikant hele tiden!”

⁸ Og så vinket han meg bort for å—å introdusere meg. Og kameraten hadde sagt at han var en ganske hard mann. Det var han blitt fortalt av andre, men han kunne ikke se noe som kunne få ham til å tro.

⁹ Og det sto et epletre der, som jeg hadde plukket opp et eple fra. Det var i august. Og jeg sa til mannen, jeg sa: “Hvor gammelt er det treet?”

¹⁰ Og han sa: “Omtrent tretti år”, et eller annet. Han hadde plantet det.

¹¹ Og jeg sa: “Har du spist av eplene alle årene det har båret frukt?”

“Ja, sir.”

¹² Jeg sa: “Hva skjer med det treet? Hvis du ser på det, nå er det august, det har vært varmt vær hele tiden; men nå faller bladene av treet, og sevjen forlater grenene og går ned i røttene. Hadde den blitt her oppe gjennom vinteren, ville treet gå til grunne; men den går ned i jorda for å gjemme seg for den kalde luften. Hvis den ble værende her oppe, ville det dø, det ville ikke bære epler lenger. Men den går ned for å gjemme seg i røttene, for å komme tilbake neste år, for å gi deg noen epler fra et sted, og noen blader.”

¹³ Og jeg sa: “Nå, sir, jeg—jeg vil at du skal fortelle meg hva slags Intelligens som får den sevjen til å forlate det treet før det blir kaldt vær, og gå ned i røttene for å gjemme seg? Hvis du kan fortelle meg hva som gjør det, og forklare det for meg, hva som gjør det, så vil jeg la deg legge hånden din på Gud.” Jeg sa: “Heng vann på en stolpe og ser om det vil gjøre det, se om skiftet av årstid vil gjøre det. Det er en mektig Intelligens som driver sevjen ned i roten av det treet, og så bringer den tilbake igjen med nytt liv. Det er Gud.”

¹⁴ Og han sa: “Jeg har aldri gått mye i kirken.” Han sa: “Men det var en predikant som kom ut hit til Acton, en gang, og fortalte

en kvinne som bodde der borte på åsen, og hennes søster var borte på møtet den kvelden, og fortalte henne at hun ba for en søster som hadde kreft.” Og sa: “Kona og jeg hadde vært der borte for å hjelpe henne.” Og sa: “Hun var så dårlig, med kreft i magen, at de måtte snu henne i sengen med et laken, og så videre. Søsteren hennes tok med seg lommelørkleet tilbake”, sa, “etter at mannen hadde fortalt henne om tilstanden hennes og alt, sa ‘legg lommelørkleet på henne.’” Og sa: “Hun er frisk i dag.”

¹⁵ “Og det viser seg bare”, sa jeg, “at den samme Intelligensen som befaler sevjen i det treet, år for år, rett foran øynene dine, å gå ned i røttene og gjemme seg, er den samme Intelligensen som fortalte meg at kvinnen ville bli helbredet når hun la . . .” Jeg sa: “Det er ikke så—så mystisk. Du har en mye bedre forkynner stående i hagen din, treet, som forteller deg år etter år.”

¹⁶ Hvis vi bare ser oss rundt, ser vi Gud overalt. Han er i hvert tre, hvert gresstrå. Det er ingenting annet enn Gud som kan produsere det. Vi kan produsere noe som ser ut som det; men ikke livet, det er Gud.

¹⁷ Nå, et lite gresstrå har blitt lagt til noen hjem her, og vi ønsker å innvie disse små babyene til Herren. Teddy, vi har en liten sang her vi synger: *Bring dem inn*, vil du bare spille den mens mødrene som vil ha babyene sine innviet, og fedrene, de vil bringe sine små opp her ved alteret.

¹⁸ Og vi har mange små påskeblomster her på alteret denne morgenen, ikke sant? Du store min! Jeg forestiller meg at det er små Maria-er, Ruth-er, Rebekka-er, små Jakob-er, Paulus og Johannes, på rad og rekke her, små påskeblomster for en ny generasjon.

¹⁹ Det er helt i orden, akkurat der. Jeg tror broder Beeler ønsker å få dette bildet av denne—denne lille karen som står her, det er—det er broder Woods barnebarn, søster Wood her borte. Og andre kommer nå med sine små. Kom helt fram, folkens. Det er helt i orden. Broder Neville.

²⁰ Stor er foreningen av hellig ekteskap, den er forordnet av Gud. Og gjennom hellig ekteskap fødes disse elskelige, små babyene.

²¹ Du må fortelle meg navnet her nå. Brenda Sue. Du ser mye annerledes ut, baby, enn første gang jeg så deg. Vel, her er lille Brenda Sue Wood, virkelig en dyrebar liten skatt for hjertene til oss alle, og spesielt for denne unge moren og faren.

²² Og på Bibelens tid, mange mennesker bestenker disse små babyene, men vi prøver å følge Bibelens trend så nært vi kan, vi har aldri sett hvor de noen gang ble bestenket, i Bibelen, men de ble brakt til Herren Jesus, og Han velsignet dem. Og vi tar dem som Hans tjenere og løfter dem til Ham.

23 Jeg tror at du vet hvor stolt bestefaren er, vet du. Så la oss bøye hodet et øyeblikk.

24 Herre Jesus, Guds Barn, Som ble født for vår overtredelse. Og det er så dyrebart å se små barn bringes til Deg, til minne om det som skjedde for mange år siden, da mødre og fedre brakte sine små til Deg. Vi holder for Deg, i dag, i troens armer, lille Brenda Sue Wood, som har blitt sendt inn i familien til vår broder David og hans dyrebare kone. Fader Gud, velsign dette barnet.

25 De bekjenner sin tro på Deg, mens de legger fram sitt avkom av sin forening. Og vi ber om at Du vil velsigne dem. Og må deres hjerter bli varmet av Den Hellige Ånd, å leve slike gudfryktige, innviede liv, så denne babyen vil bli oppdratt i det kristne hjem, oppdratt i Guds formanings, og leve et langt, lykkelig liv her på jorden, og tjene Deg alle sitt livs dager. Og i Herligheten, der familiene samles rundt, må lille Brenda Sue og hennes pappa og mamma, og hele familien deres, samles rundt Guds trone, gjenløst ved Kristi nåde, idet vi løfter henne til Ham nå.

26 Min lille søster, jeg gir deg nå til Herren Jesus Kristus, for et liv i tjeneste for Ham, i Jesu Kristi Navn, Guds Sønn. Amen.

27 Gud velsigne dere, Marilyn, David, masse lykke og suksess. Måtte den lille leve for Guds Rike.

28 Nå, her er en fin gutt, et stort smil om munnen. Navnet hans? [Moren svarer. Tomt område på lydbandet—Red.]

Sharon Rose ... [Moren sier: "Sharon Daulton."—Red.] Daulton. Daulton. Er dette broder Eds baby? Vel, for omtrent tjueto år siden tok Gud en liten Sharon Rose fra armene mine, som er i Himmelen i dag. Og nå, for å innvie til Ham, er lille Sharon Rose Daulton. Vi kjenner broder Ed og søster Daulton her, som våre dyrebare venner. For en nydelig baby!

Vår Himmelske Far, vi bringer til Deg denne lille Sharon Rose. Til minne om den store Herre Jesus, Som sto på jorden, og de kom til Ham med små jenter som denne, jeg ber for denne babyen, Herre. Måtte den leve og være sterk og frisk. Må den leve til Guds ære. Velsign dens far og mor. Må den oppdras i Guds formanings. De bekjenner sin tro på Deg når de presenterer babyen sin for Deg. Nå gir vi Deg, lille Sharon Rose Daulton, at Du vil velsigne livet hennes, Herre. Jeg presenterer henne fra hennes mors og fars armer til Deg, min Herre og Frelser, Jesus Kristus, til Hans ære. Amen.

Gud velsigne deg, søster, og deg, broder.

Åh, du! En liten, syk gutt. Hva er problemet hans? [Moren sier: "Hodet hans blir for stort." Tomt område på lydbandet—Red.] ... noe annerledes. Jeg tror på Ham.

Herre, Gud, jeg holder lille Mason fremfor Deg. Jeg ber, Herre Jesus, at Du vil ta denne babyen som jeg holder her i armene mine, for å innvie ham til Deg. Jeg forbanner denne sykdommen

over ham. I Jesu Kristi Navn, må lille Mason bli lagt i Dine armer, Herre, og må sykdommen forlate ham. Må babyen leve til Guds heder og ære. Foreldrene uttrykker sin tro når de kommer med ham. Må Du helbrede barnet og gjøre det friskt. Må han leve til Guds ære, for å tjene Deg. Herre Gud, jeg gir Deg lille Mason, i Jesu Kristi Navn, for hans liv og for hans helbredelse. Amen.

[Tomt område på lydbåndet—Red.] Bare tro med hele ditt hjerte.

Åh, en liten jente også? Vel, det er fint. Kom opp hit, lille venn. Stå rett her oppe. Ditt navn er . . .? [Faren sier: “Sumner.”—Red.] Sumner. Broder og søster Sumner. Jeg tror dere er fra Georgia, ikke sant? Jeg trodde jeg husket bønn. Det er mange mennesker der nede. Dette er . . . [“Latrelle.”] Latrelle. [“Dwight.”] Dwight. [“David.”] Og David. Du har hørt navnet deres. Må Gud skrive navnene deres i Livets Bok hos Lammets.

Vår Himmelske Far, vi bringer disse små elsklingene til Deg denne morgenen, mens jeg legger hånden min på de små foldene på hodet deres, det lille, myke håret til disse guttene. Herre, velsign dem. Foreldrene deres har uttrykt sin kjærlighet og tro på Deg ved å presentere barna sine. Og vi innvier dem til Deg, Herre, som de tok fra armene til foreldrene, til å stå her på dette alteret i morges, for å innvie liv til Gud. Velsign dem, Far. Vi ber om at Du vil la dem leve lykkelig, i alle sine livs dager, Evig Liv i den kommende verden. Må de bli oppdratt i Guds formaning, i et kristent hjem.

Nå, ved Jesu Kristi oppdrag, som ga et eksempel til Sine tjenere, så de skulle følge etter det Han har gjort, så legger jeg dem fremfor Deg, i Jesu Kristi Navn. Amen.

[Tomt område på lydbåndet—Red.]

Langt nede i solskinnsstaten Georgia, ble denne babyen brakt hit av sin kjærlige far og mor, for å bli innviet til Deg på denne minnesmorgenen. Det er et trofé av Din nåde i familien deres. Jeg ber om at Du vil velsigne lille Renee, hennes mor og far. Og de uttrykker sin tro på Deg, ved å bringe barnet, og ønsker Dine velsignelser over det. Og må hun leve og være en sterk, lykkelig kristen, alle sitt livs dager; og få Evig Liv i dagene som skal komme, i den kommende verden. Gi det, Far. Mens Du tok opp slike søte små skapninger, som disse barna denne morgenen, i Dine Egne armer, familiene har uttrykt sin tro på Deg ved å bringe dem til Dine tjenere. Og vi velsigner lille Renee og gir henne til Deg; fra armene til foreldrene hennes, til Deg. I Jesu Kristi Navn, må Du velsigne henne. Amen.

Velsign deg, broder. Gud velsigne deg, Renee.

La oss bare synge et lite vers av den.

Bring dem inn, bring dem inn,
 Bring dem inn fra syndens mark;
 Bring dem inn, bring dem inn,
 Bring de små til Jesus.

²⁹ Åh, hvor jeg ville elsket å stå i køen og snakke om hver og en av disse små, men jeg er bare så sen, uansett, og folk står. Broder Wood fortalte meg i morges, sa at ryggen hans bare verket, fra å stå. Dere vet ikke hvordan jeg setter pris på at dere står og venter! Og jeg skal være så rask med budskapet som mulig. Og du lytter veldig nøye.

³⁰ Jeg hadde ikke tid til å forberede dette morgenmøtet, eller dette budskapet denne morgenen, bare et øyeblikk. Jeg tok opp en tekst og noe som var annerledes.

³¹ Og sist påske forkynte jeg om emnet: "*Levende* elsket Han meg. *Døende* frelste Han meg. *Begravet*, bar Han mine synder bort. *Oppstanden*, rettferdiggjorde Han frivillig for evig. En dag *Kommer* Han, åh, vidunderlige dag!"

Og så i morges forkynte vi om emnet: *Jeg vet*.

³² Og nå, om Herren vil, vil jeg lese fra kapitlet til Markus. Og be sammen med meg nå.

³³ Og umiddelbart etter dette vil det være helbredelsesmøte. Og så etter helbredelsesmøtet vil det være dåpsmøte. Og så blir møtene i kveld klokken halv åtte.

³⁴ Nå Markus 16.

Da sabbaten var over, hadde Maria Magdalena, . . . Maria, mor til Jesus, og Salome, tatt med krydder, for å gå å salve Ham.

. . . grytidlig om morgenen, da solen hadde stått opp på den første dag i uken, kom de til graven.

De sa til hverandre: Hvem skal rulle bort steinen fra gravåpningen for oss?

Men da de så opp, så de at steinen var blitt rullet bort. Den var svært stor.

Og da de kom inn i graven, så de en ung mann som satt på høyre side, kledd i en lang, hvit kappe. Og de ble forskrekket.

Men de sa til dem . . . Men han sa til dem: Vær ikke redd! Dere søker Jesus fra Nasaret, Han som ble korsfestet. Han er oppstått! Han er ikke her. Se, der er stedet de la Ham.

Men gå og si til disiplene Hans, og til Peter: Han går i forveien for dere til Galilea. Der skal dere få se Ham, slik som Han sa til dere.

Så skyndte de seg å gå ut, og flyktet fra graven, for de var skjelvende og ute av seg. Og de sa ingenting til noen, for de var redde.

Etter at Jesus var oppstått tidlig på den første dag i uken, viste Han seg først for Maria Magdalena, som Han hadde drevet sju demoner ut av.

Hun gikk og fortalte det til dem som hadde vært sammen med Ham, han som . . . de som nå sørget og gråt.

35 Ser du, de var også på askehaugen.

Da de hørte at Han levde og at hun hadde sett Ham, trodde de det ikke.

36 Hvor uforklarlig Guds Ord er!

Etter dette viste Han seg i . . . en annen skikkelse for to av dem, mens de var på vei ut på landet.

Og da . . . og de gikk og fortalte det til de andre, men heller ikke dem ville de tro.

Senere viste Han seg for de elleve mens de satt til bords. Og Han irettesatte dem for har- . . . for—for deres vantro og deres harde hjerter, fordi de ikke hadde trodd dem som hadde sett Ham etter at Han var oppstått.

Og Han sa til dem: Gå ut i all verden . . . forkynn evangeliet for hele skapning.

Den som tror og blir døpt, skal bli frelst; . . . den som ikke tror, skal bli fordømt.

Disse tegn skal følge dem som tror; i Mitt navn skal de drive ut demoner, de skal tale med nye tunger;

De skal ta opp slanger, . . . hvis de drikker noe dødelig, skal det slett ikke skade dem. De skal legge hendene på syke, . . . de skal bli friske.

Så, etter at Herren hadde talt til dem, ble Han tatt opp til Himmelen, og satte seg ved Guds høyre hånd.

Og de gikk ut og forkynte overalt, og Herren virket sammen med dem og stadfestet Ordet ved de tegn som fulgte med. Amen.

37 Jeg vil gjerne ta en tekst på to ord: *Gå, fortell.*

38 Du vet, det hjelper ikke mye å gå hvis du ikke har noe å fortelle. Jeg tror det er hovedproblemet i dag. Vi går for å fortelle, vi går, men har ingenting å fortelle, ingenting til nytte, ingenting som kan hjelpe folk.

39 Men hvis vi vil følge instruksjonene som disse disiplene, som fikk oppdraget, har vi det samme oppdraget: "Gå og fortell disiplene Mine at Jeg har stått opp fra de døde." Gå, fortell det!

40 Så sier Han: “Gå, forkynn det, og vis disse tegnene på at Jeg er oppstått fra de døde.” For et budskap! “Gå, fortell og gå, vis disiplene Mine dette som dere har sett, at Jeg ikke er død, men oppstått fra de døde.”

41 I Morgenbudskap i morges fant vi ut at hver og en av oss har en liten askehaug med problemer og prøvelser som vi sitter fast i, noen ganger, og venter på trøst. Vi fant ut at den store patriarken Job fikk en visjon, fordi de hadde ikke hatt noen påske ennå, men han så den morgenen fire tusen år før. Han så påsken, fire tusen år før og ropte ut i sin nød: “Jeg vet at min Gjenløser lever! De siste dagene vil Han stå på jorden. Etter at at likmarkene har fortært denne kroppen, skal jeg ut fra min kropp skue Gud.”

42 Nå, etter påsken, finner vi ut at Gud ga mennesket et oppdrag: “Gå, fortell! Og hvis du forteller det, vil *dette* følge deg. Gå og fortell!”

43 Nå, det hjelper ikke, som jeg har sagt, å gå, å gå, med mindre du har noe å fortelle. Og hvis du har feil budskap å fortelle, vil det ikke gagne noe. Du må fortelle hva som er hemmeligheten.

44 For en tid siden leste jeg i en bok, om en liten gutt som var . . . deltok i en konkurranse. Og i denne konkurransen skulle han gjøre seg til et kjent navn. Enhver liten gutt som kunne huske passordet i hodet inntil han kom til et bestemt sted, og han ville si dette passordet, og portvokteren ville slippe ham gjennom. Det var for å teste IQ-en til barnet. Og når han kom til stedet og sa passordene som var gitt ham, ville porten åpne seg, og han ville vinne en stor ære.

45 En liten gutt, som var veldig rask på foten, og visste godt og vel at han kunne løpe raskere enn resten av guttene i konkurransen, eller han trodde han kunne det. Han trente dag etter dag på å løpe. Han blåste opp de små lungene sine, fikk den fysiske kroppen sin i form, så han ikke skulle bli sliten når han løp. Og han trente på hvordan starte med føttene, og få et hode foran resten av guttene. Og hvordan han må puste mens han løper, for å holde på oksygenet som kom til kroppen hans, for å holde ham i gang, uten at det ville bremse hjertet hans for mye. Han studerte det fra alle vinkler han kunne.

46 Og på morgenen da løpet startet, var det mer enn hundre og femti små gutter som hadde stilt seg opp, i en viss alder. Denne lille gutten var en ganske stor gutt, for sin alder. Og han husket all treningen. Og han gjorde seg klar. De stilte seg opp på linjen, satte sine små ansikter mot snoren som er der, dyttet den lille nesen sin mot den. Han hadde studert alle reglene for det, og gjorde seg klar.

47 Og så da pistolen skjøt, og snoren var brutt, bykset småguttene framover. Og denne lille karen var i så god fysisk form, at han bykset langt foran de andre. Og nedover banen løp han med en forrykende fart, godt trent, helt til han løp fra alle

guttene som var med i løpet. Og han var der, åh, ganske lenge, kanskje et minutt eller mer, før den beste av de andre løperne noen gang nådde stedet.

⁴⁸ Men, til tross for all sin fysiske trening, hadde han glemt passordet. Han hadde glemt akkurat det han skulle si, for å slippe ham inn porten. Og han gikk frem og tilbake, og tenkte på det, og prøvde å komme på det. Han hadde vært så interessert i kroppens naturlige, fysiske tilstand, at han hadde glemt det viktigste. Videre nedover rekken, husket noen gutter som ikke løp så raskt, passordet, og kom inn.

⁴⁹ Slik er det i dag! Vi er så interessert i å bygge store helligdommer, og kirker og bygninger, og så videre, og så interessert i å holde kirkene våre i god stand, med fine bygninger og fine plysbenker og fine orgler. Våre forkynnere er så godt utdannet fra . . . De har doktor DL., Ph.D., LL.D. grader, men vi har glemt hva vi løper for. Det er problemet. "Gå og fortell disiplene Mine at Jeg har stått opp fra de døde, og Jeg vil møte dem i Galilea." Vi glemte nøkkelordet. Vi har vært så opptatt med andre ting, lage store kirker, bygge store kirkesamfunn, så vi glemte nøkkelordet.

⁵⁰ Mange liv har blitt reddet på grunn av forberedelser for kommende hendelser. For en tid siden, ble jeg fortalt at i Florida, sendte nyhetsoppleseren, meteorologisk institutt, sendte ut en nyhetssending om at det var en stor storm på vei. Og en mann var en fjærfe-oppdretter, og han gikk til naboen sin og fortalte ham at stormen var på vei. Han ignorerte og sa: "Tøv!" Og han bare fortsatte. Han beskyttet ikke kyllingene sine. Han gikk ikke ned i tilfluktsrommet. Han gjorde ingen forberedelser. Og naboen hans gjorde forberedelsene. Men av alle, var han den eneste som ikke tok advarselen, alle kyllingene hans ble blåst bort og drept, huset hans ble revet ned, buskapsen hans gikk tapt, han ble sendt til sykehuset. Bare fordi han ikke lot seg advare! Han visste at budskapet var gitt, men han tok ikke hensyn til budskapet.

⁵¹ Det er slik det har blitt i dag, med mange av våre folk, med mange av våre kirker. Vi vet at Bibelen lærer at Jesus Kristus er den samme i går, i dag og for evig. Vi vet at Bibelen lærer, Jesus sa, i Johannes 14,12: "Den som tror på Meg, skal også gjøre de gjerninger Jeg gjør; større gjerninger enn dette skal han gjøre, for Jeg går til Faderen." Nå har vi vært interessert i andre ting, har ikke latt oss advare, ikke tatt hensyn. Vi har løpt, men har ikke gitt akt på Budskapet. Vi har gått, men visste ikke hva vi skulle si da vi kom dit.

⁵² For noen dager siden, da denne verdens menigheter, da de kristne menighetene ble gjort til skam og vanære, da den hederlige og kjente og Gudfryktige tjeneren, Billy Graham, ble stilt ansikt til ansikt med Bibelen. Han hadde løpt, men hadde glemt Budskapet; da den muhammedaneren sto rett opp

i ansiktet hans og sa til ham: “Hvis dette er Guds Ord, la oss se deg manifestere Det.” Han hadde løpt bra, store vekkelse, store ting. Men da det kom til stedet, hadde han ikke Budskapet.

⁵³ “Jeg er oppstått fra de døde. Jeg er den samme i går, i dag og for evig.” Å drive fysisk, fine kirker, mange medlemmer, gode kirkesamfunn, men det er ikke grunntanken. Se hva som fulgte: “Og disse tegn skal følge dem som tror.” Gå, men visste ikke hva de skulle si.

⁵⁴ Gud sendte aldri en mann uten at Han ga ham noe å si. Gud stadfester alltid Sine Ord.

⁵⁵ Går, men kan ikke si noe når du kommer dit. Uansett hvor store vekkelsene dine er, hvor stor kirken din er, eller hvor mye trossamfunnet ditt dominerer de andre, hvis du ikke har noe å fortelle dem, hva har du annet enn en flokk med mennesker samlet som en losje?

⁵⁶ Vi har et Budskap å fortelle verden: “Jesus lever! Han er ikke død!” Gi akt på Budskapet!

⁵⁷ I denne store nasjonen som vi nå er takknemlige for, USA, i alt dets kaos, i alt det vulgære, alle dets dårlige sider, er det fortsatt den beste nasjonen i verden, og i begynnelsen, fordi det begynte riktig. Det har ikke gått med Budskapet.

⁵⁸ For mange år siden, da det var i sin spede begynnelse, jeg kom på en historie, at britene skulle ta denne nasjonens samvelde. Og det var en gruppe menn som hadde samlet seg og var på vakt og fulgte med. Og det var en hest som sto bundet, og en rytter klar til å stige opp når som helst. Det første han fikk, var et tegn på at britene var på vei, og han hoppet opp på hesten sin. Hva hjelper det ham å sette fart på hesten sin? Hva hjelper det å piske hesten og prøve å komme seg fra den kirken til Boston? Hvilken nytte ville det hatt for ham hvis han ikke hadde et budskap å fortelle folket? Hvordan kunne de vite at de måtte forberede seg?

⁵⁹ Våre moderne Paul Revere's har løpt bra, men de bare løper, det er ikke noe Budskap. Timen er her, en krise er på vei! En verden er ved slutten! Kirker har nådd sitt klimaks. Nasjoner har nådd sitt klimaks. Menneskelivet har nådd sitt klimaks. Vitenskapen har nådd sitt klimaks. Vi har organisert oss og lagd store kirker, kultivert predikantene våre og satt dem sammen fysisk, så de vet hvordan de skal bruke verbene og adverbene sine, og lydene deres og—og alle deres vokaler, og alt helt riktig i psykologien, for å få kontakt med folket. Men det var ikke det Jesus sa!

⁶⁰ “I Mitt Navn skal de drive ut demoner. De skal tale med nye tunger. Hvis en dødelig slange ville bite dem, ville det ikke skade dem. Hvis de legger hendene på de syke, skal de bli friske.” Verden trenger en budbærer med et Budskap, for å fortelle noe, og vite hvor Budskapet kommer fra og Hvem Det kommer fra.

⁶¹ Paul Revere, da han satte seg på hesten, en modig mann, en mann som er i historien så lenge det er en nasjon å skrive historie om. Han tok den velkjente rideturen fra kirketrappene, med et budskap som skremte alle, fra de fattigste til de rikeste, fra bonden til forretningsmannen: "Britene kommer!" Og minuttmennene gjorde seg klare for et angrep. Og denne store nasjonen ble reddet.

⁶² Hvis denne arven fra Gud, hvis dette folket som Gud døde for, hvis denne Menigheten som er kalt ved Hans Navn, noensinne skal bli frelst, må vi ha en budbærer med et Budskap fra Tronen, for å møte denne tidens utfordring. Det er en Goliat, men Gud vil uten tvil ha en David et sted. Vi må ha en berøring. Vi må ha en . . . Vi må ha et Budskap.

⁶³ Vi går, men har ingenting å si. Det beviser det, når vi har kommet til et punkt hvor en nasjon eller et folk benekter at Jesus Kristus er Guds Sønn, og står til tross for våre mest utfordrende forkynnere i dag. Og så i vårt store kirkeforbund, finner vi et trettitalls kommunister, som i tjue eller tretti år har hatt papirer på, at de er medlemmer av det kommunistiske partiet, i våre forente kirker. Hva kan vi gjøre? Det viser at de har løpt uten et Budskap; og selger selve førstefødselsretten til nasjonen, selger Menighetens ekte førstefødselsrett.

⁶⁴ Det hele har kommet til et oppgjør. Den har kommet til et punkt hvor den lille Menigheten som har trodd Budskapet, og stått på begge føtter, med øynene festet på Korset, i deres hjerte brenner Jesu Kristi oppstandelse! Det har kommet til et punkt der nasjonene må gjenkjenne Det. Det er til et oppgjør. Ikke rart at kirkene . . . Når Kirkerådet, det er så gjennomsyret med kommunistiske, ikke rart at de ikke kan tro på det overnaturlige. Ikke rart de ikke kan tro på Guddommelig helbredelse; de har ikke noe Budskap i hjertet, uansett hvor hardt de løper.

⁶⁵ Hvis Den Hellige Ånd kommer inn i en manns hjerte, vil han tro at Jesus Kristus er oppreist fra de døde, og at Han er levende i ham, for å gjøre og gjøre viljen som Han kom for å gjøre; viljen, Guds vilje gjennom mannens liv.

⁶⁶ Men, problemet, vi løper, vi går uten et Budskap. Vi går med teologi. Vi går med en slags kirketolkning av Skriften.

⁶⁷ Vi må gå med oppstandelsen! "Gå, fortell disiplene Mine at Jeg vil organisere en ny menighet"? Nei sir! "Gå og fortell disiplene Mine at Jeg er oppstått fra de døde, som Jeg sa at Jeg ville bli." Det er Budskapet til Menigheten denne morgenen, at Jesus ikke er død. Han er i live, og like så stor og mektig i dag som Han noen gang var.

⁶⁸ Vi har fått mange advarende budskap, om å forberede oss, Paul Revere og andre store menn, og store kriger og uvær og slikt.

⁶⁹ Da sender Gud også et Budskap om trøst. Dette var et Budskap om trøst.

70 For en tid siden, da de hadde slaveri i Sør, boerne hentet fra Sør-Afrika, de innfødte, det vi i dag kaller, “den fargede mannen.” Og de førte dem hit og solgte dem til amerikanerne i Sør, for å gjøre dem til slaver.

71 Stort opprør om det i Afrika i dag, attentater og så videre, som finner sted. De kjemper for sin frihet. De har rett til å kjempe for den. Gud skapte mennesket; mennesket skapte slaver. Det var aldri hensikten.

72 For noen år siden var jeg i et colosseum, eller et flott museum, rettere sagt. Jeg gikk rundt og så på forskjellige bilder og slikt, for jeg beundrer kunst. Jeg tror Gud er i kunst. Og jeg gikk opp, og jeg la merke til at det var en gammel neger, han var virkelig gammel, med lutende skuldre, bare en liten kant med hår på baksiden av hodet. Han hadde hatt på seg. Og han gikk rundt, og omtrent på *den* måten, så seg rundt, som om han så på eller lette etter noe i museet. Jeg sto i bakgrunnen og så på ham en liten stund.

73 Og etter en stund kom han til en bestemt liten kasse der. Og han så inn i den, og han kvakk til, og øynene hans lyste opp. Han hoppet tilbake fra kassen et øyeblikk, tok av seg den lille flosshatten, holdt den i hånden. Og jeg så på ham. Og idet den gamle fargede bøyde hodet, begynte tårene å renne fra kinnene hans. Og jeg så på ham med forundring, en ganske god stund.

74 Så tenkte jeg: “Jeg vil finne ut hva den gamle karen var så begeistret for.” Jeg gikk rundt på *denne* siden, og det så ut for meg som en klesdrakt som lå der inne.

75 Og jeg så på at han sto der. Og jeg gikk bort, jeg sa: “Hvordan går det, onkel?”

Og han sa: “God dag, sir.”

76 Og jeg sa: “Jeg er en forkynner. Jeg ble overrasket over å se deg be på dette stedet.” Jeg sa: “Jeg vil tro at du er en kristen.”

Han sa: “Det er jeg, sir.”

Og jeg sa: “Hva ble du så begeistret for?”

77 Han sa: “Kom hit.” Og jeg gikk med den gamle karen, bort dit. Han sa: “Ser du den klesdrakten?”

Jeg sa: “Ja, sir.”

Han sa: “Ser du den flekken der?”

Jeg sa: “Ja, sir.”

Sa: “Legg hånden på siden min.”

Jeg sa: “Hva er det ujevne stedet?”

78 Han sa: “Et slavebelte gikk rundt der, en dag. Og *det* er Abraham Lincolns blod.” Han sa: “Blodet hans tok slavebeltet av meg.” Sa: “Ville ikke det begeistret deg også?”

⁷⁹ Jeg sto der i forundring. Jeg tenkte: “Hvis blodet til Abraham Lincoln ville begeistre—begeistre en slave, for å ha tatt et slavebelte av ham, hva burde Jesu Kristi Blod gjøre med mennesker som Rosella her, som var en slave av alkoholisme; for meg, døende, et elendig vrak?” Han tok syndens slavebelte fra hjertet mitt. Burde ikke det begeistre en mann? Burde det ikke få ham til å føle seg annerledes? Burde ikke det gi ham ærefrykt når han tenker på det? Du kan ikke se et tre uten å bøye hodet, knapt nok, vel vitende om at Jesus frelste livet ditt på det treet.

⁸⁰ Mens vi fortsetter, et øyeblikk, med slavene og vår tanke. Det var en erklæring, Emansipasjonserklæringen, som ble underskrevet, og slavene skulle bli frie på en bestemt dag. Du vet ikke, åh, hvis du aldri har møtt Kristus, vet du ikke hva det betydde for disse slavene. Da budskapet gikk ut over hele landet, at: “Du kommer til å bli fri på den og den dagen, ved morgengry. Du kommer til å bli fri. Du trenger ikke lenger bruke slavebelter, du vil heller ikke få flere piskeslag. Men du er fri, og du er borger av dette store USA. Du er ikke lenger en slave, etter morgengry på en bestemt morgen.” Åh, med store forventninger ventet de.

⁸¹ Hvis synderen bare kunne se det! Hvis synderen bare ville høre det sanne Evangeliet! Ikke å bli medlem av en menighet, men forkynnelsen av Evangeliet, at du kan bli fri fra synd, at du kan bli fri fra din sykdom. “På et visst tidspunkt”, det er i den stunden du tror.

⁸² Du vet, de slavene var så spente og under en slik forventning, og ventet på stunden da de skulle bli fri, at, de har fortalt meg, at de samlet seg ved foten av åsen, mødre og små barn, alle samlet seg, og noen av de gamle. Og de klatret opp til toppen av åsen, rundt midnatt. De visste at når dagen grydde og solen kom opp, så ville de være frie. Det ville ikke ta mer enn et halvt minutt før solen ville skinne fra toppen av åsen, men noen av dem var oppe på toppen av åsen og våket, og våket. “Åh, når solen står opp, er vi frie.” Det var s-ø-n-n-e-n . . . eller, s-o-l-e-n.

⁸³ Men når S-ø-n-n-e-n stiger en av disse dagene! Og da S-ø-n-n-e-n stod opp for omkring nitten hundre år siden, brøt Han ethvert slavebelte, Han satte enhver fange fri, Han helbredet enhver sykdom, Han ga frihet til dem som er i trelldom. Hvordan vi burde stige opp og våke!

⁸⁴ Og akkurat da solen tittet frem, var det mannen som stod høyest, som så den, og han ropte ned til nestemann: “Vi er frie!” Og nestemann ropte til mannen lenger ned i bakken: “Vi er frie!” Helt til den kom til leiren: “Vi er frie!” For solen stod opp, de ventet, ventet, ventet på den stunden.

⁸⁵ Hvor mye mer burde ikke vi vente i dag på Guds S-ø-n-n. Vi er fri fra synd. Vi er fri fra lenkene. Vi er fri fra uvaner. Vi er fri fra røyking, drikking, festing, fordi Guds S-ø-n-n er oppstått fra graven og har brutt enhver lenke. All fordømmelse er borte!

Gjelden er betalt. Straffen er betalt. Syndene er rensset bort, og vi er frie. Åh, vi er frie, folkens! Slaveri? Frihet, når Guds Sønn reiser Seg med helbredelse i Sine vinger!

⁸⁶ En dag vil Han reise seg fra Tronen, komme tilbake til jorden. Og da vil vi være frie fra alle plager og alle fristelser, frie fra all jordisk smerte og alt som hører med jordelivet, for å leve med Ham for evig. Vi vil være frie. “Gå, fortell”, det er tingen å gjøre.

⁸⁷ På bibelsk tid kom det et jubelår. Folk som ble solgt for gjeld de skyldte, de skyldte en gjeld, og de kunne ikke betale den, derfor gikk de og solgte seg til folk, som slaver. Og de måtte være deres slave, deres trell, hele livet. Men av og til kom det en nådens dag, det som ble kjent som jubelåret. Og da jubelåret var kommet, gikk en prest ut og blåste i en basun. Og den basunen kunnngjorde for hver slave, uansett hvor lenge han hadde tjent og hvor mye lenger han måtte tjene, når den basunen lød, ble den slaven satt fri. Han kunne legge fra seg hakken og gå hjem til barna sine. Han trengte ikke arbeide lenger, for han var fri når jubelåret lød. Den basunen ga ikke en utydelig lyd, men den ga en tydelig lyd. Og mannen kunne legge fra seg redskapet sitt, gå hjem, fri fra slaveri.

⁸⁸ Denne morgenen, sier Bibelen: “Og hvis basunen gir en utydelig lyd, hvem vet hva de skal gjøre?” Hvis Bibelen har forkynt at Jesus Kristus er oppstått fra de døde, Han er den samme i går, i dag og for evig, og basunene som vi hører lyden av i dag, sier: “Miraklenes dager er forbi, det er ikke noe slikt som Guddommelig helbredelse”, hvem kan vite hvordan de skal forberede seg?

⁸⁹ Det vi trenger i dag er salvede budbærere fra Gud! “Han har stått opp fra de døde! Han er den samme i går, i dag og for evig!” Det er tidens Budskap.

⁹⁰ Åh, det har vært viktige budskap, men påsken overgikk dem alle! Viktige budskap; påsken var alt sammen! De de døde . . . ble klargjort for at den siste fiende . . . Vi hadde sett at sykdom ble helbredet i Det gamle testamente. Vi hadde sett at mirakler ble utført i Det gamle testamente. Det kom syner i Det gamle testamente. Men hver mann gikk rett til graven og lurte på om han noen gang skulle oppstå igjen. Men på påskemorgen, da disse disiplene fikk det største Budskapet som noen kunne få, hva fikk de? “Gå og fortell disiplene Mine: Jeg er oppstått fra de døde!” Døden var overvunnet!

⁹¹ Det har aldri vært noen på jorden, ingen profet, ingen stor mann, ingen hellig person kunne noensinne overvinne . . . De kunne beseire sykdom ved Guds Ånd. De kunne beseire tiden, ved Guds Ånd, og forutse ting som skulle komme. De kunne beseire det. Men det var aldri en mann salvet med en slik salvelse fra Gud, som kunne komme med denne uttalelsen: “Jeg kan legge livet Mitt ned, Jeg kan ta det tilbake. Riv ned denne kroppen, Jeg

skal reise den opp på den tredje dag.” Det var aldri en mann som kunne komme med en slik uttalelse. Og det var undring i deres hjerter, om dette kunne være sant eller ikke.

⁹² Men på påskemorgen fikk de et Budskap: “Gå ut i hele verden, forkynn Evangeliet for hver skapning. Jeg er oppstått fra de døde. Se, Jeg er med dere alltid, helt til verdens ende. Den som tror og blir døpt, skal bli frelst, den som ikke tror skal bli fordømt. Og disse tegn skal følge dem som tror: i Mitt Navn skal de drive ut demoner; de skal tale med nye tunger; tar de opp slanger eller drikker dødelige ting, skal det ikke skade dem; Hvis de legger hendene på de syke, skal de bli friske.” *Påskebudskapet*, det er et av de mest enestående budskapene som finnes. Døden hadde blitt beseiret!

⁹³ Vi tenker på en erobrer. Napoleon erobret verden i en alder av trettitre. Han erobret verden, han beseiret hver nasjon som kunne beseires. Og han var så motløs, fordi det var ikke noen flere han kunne bekjempe, han satte seg ned og gråt. Det var ingen andre å bekjempe, men han fulgte ikke spillereglene. Titusenvis av prostituerte fulgte hæren hans, han gikk med et gevær og med et sverd. I en alder av trettitre hadde han erobret verden. Men han var en gang en avholdsmann, og døde som en ekstrem alkoholist, fordi han hadde ikke fulgt spillereglene. Han hadde glemt budskapet. Han hadde seiret, men han hadde glemt budskapet. Han gikk, men han glemte hva han gikk for.

⁹⁴ Som den lille gutten som løp i løpet, som kirken løper i dag, som folket som løper, som nasjonen løper! Vår tilflukt er ikke atombomber, vår tilflukt er Jesus Kristus og Hans oppstandelse.

⁹⁵ Napoleon hadde glemt det viktigste. Hva skjedde med ham? Han døde totalt beseiret, en fyllik. Hvorfor? Han spilte ikke spillet riktig, selv om han hadde erobret verden, fysisk. Han hadde forberedt en hær. Han var et militært geni, han inntok hver nasjon og gjorde ting (som han) som ingen annen mann noen gang kunne gjøre eller noen gang gjorde, som ham, men han hadde glemt hva det virkelige budskapet var. Han hadde tatt det og fått sin militære styrke, men han glemte Herrens styrke.

⁹⁶ Herrens styrke er vår trøst. Vi har ingen annen styrke. Ingen annen tilflukt har jeg, ingen! Gud ha nåde! Ta livet mitt, men la meg aldri glemme hvor min styrke kommer fra. Den kommer fra Herren! Jeg vil ikke ha verdens fine ting. Jeg vil ha Jesus, jeg vil ha Hans oppstandelse brennende i livet mitt.

⁹⁷ Hvor forskjellig det var fra Jesus Kristus, da Han var trettitre! I en alder av trettitre, eide Jesus alt; Han skapte verden. Og Han var i verden, og verden kjente Ham ikke. Han skapte Seg aldri et godt navn og rykte. Han samlet aldri en militær hær. Han organiserte aldri noen kirker. Han skapte Seg aldri et stort navn. Han kom aldri med noen skrytende grader av doktrine, teologi og så videre, det var aldri skrevet om Han at Han noensinne gikk

på noen teologisk skole. Men Han hadde Gud. Han hadde Gud. Og i en alder av trettitre, hadde Han beseiret enhver djevel som stakk hodet ut fra helvete. Han beseiret sykdom. Han beseiret overtro. Han beseiret djevler. Han hadde beseiret døden. Og da Han døde på korset, steg Han ned i helvetes bunnløse avgrunner og beseiret helvete.

⁹⁸ Og påskemorgen beseiret Han graven. Hvorfor? Han fulgte spillereglene, og løp med Budskapet. Han var, Han hadde gått! “Gå.” Gud sendte Ham, og Han hadde et Budskap å fortelle dem. Og med Budskapet som Gud ga Ham, seiret Han over satans krefter. Han seiret over sykdom. Han beseiret døden. Han beseiret helvete. Han beseiret graven. Hvorfor? Han gikk! “Gå, fortell!” “Jeg gjør alltid det som Min Far viser Meg å gjøre. Jeg gjør ingenting annet enn det Han ber Meg gjøre.”

⁹⁹ Så før Han døde, sa Han dette: “Likesom Faderen har sendt Meg, sender Jeg dere.” Ikke for å bygge menn ved militær styrke; ikke for å bruke all din tid på hvem som skal bli president. Det kan være viktig, men det er ikke viktig i *Denne*. Verden er ferdig. Vi har ett Budskap, det vil si Jesus Kristus oppreist fra de døde, og Han er den samme i går, i dag og for evig.

¹⁰⁰ I går, i en liten rettssal, prøvde de å få meg til å si noe som ikke var riktig. Jeg sa: “Jeg er ingen kjeltring.” Jeg sa: “Jeg er—jeg er—jeg er ærlig. Og du kan ikke si annet enn at det er sannheten.”

¹⁰¹ Og en mann som var med meg, sa: “Hvis en mann hadde snakket slik til meg, ville jeg hatt lyst til å kaste en bok på ham.”

¹⁰² Jeg sa: “Nei, sir. Nei, det er ikke riktig. Det er ikke måten å møte det på. Ikke riktig.”

¹⁰³ Han sa: “Vel, hvorfor vet du ikke at disse tingene finner sted? Hvorfor er du ikke der ute og gjør dette?”

Jeg sa: “Jeg bruker tiden min på å tjene Jesus Kristus.”

¹⁰⁴ Å Gud, åh, folk er blinde og kan ikke se det! “Som Faderen har sendt Meg”, Faderen sendte Ham, Han gikk. Han hadde et Budskap å fortelle folket. Og i dødens stund, beseiret Han døden, og Han beseiret helvete, og Han beseiret graven. “Som Faderen sendte Meg med Budskapet, sender Jeg dere med Budskapet; ikke for å bygge kirker, organisasjoner, men for å gå ut i hele verden og demonstrere Den Hellige Ånds Kraft. Disse tegn skal følge dem som tror; i Mitt Navn skal de drive ut demoner, tale med nye tungler, ta opp slanger.” Og når våre kroppar går til graven, slik Hans gjorde, har Han beseiret både døden, helvete og graven. Han er den mektige Seierherren.

¹⁰⁵ Han sender oss med Sitt Budskap. La oss gå med Budskapet, gå med noe å fortelle. “Gå, fortell!” Ikke løpe og så ikke være i stand til å fortelle, la oss først få Det i vårt eget hjerte.

¹⁰⁶ Når du kommer opp for å bli bedt for denne morgenen, ikke kom på en tilfeldig måte. Kom med Budskapet i hjertet ditt:

“Jeg er Han som var død og er levende igjen. Jeg er Den som ga Budskapet: ‘Disse tegn skal følge dem som tror.’” Hvis Gud den Allmechtige kunne ta en—en liten skjeløyd baby og gjøre synet normalt igjen; Gud kunne ta en baby, en baby gutt født, som aldri hadde sett i sitt liv, og seksten år gammel, gi ham synet tilbake; Gud kan ta et elendig vrak som er oppspist av kreft . . .

¹⁰⁷ Og fordi Budskapet er rett, fordi Gud sendte Budskapet, fordi Gud sendte budbæreren, ingen tvil om at hvert våpen i helvete vil skyte mot ham. Det stemmer, han vil snuble og falle, og reise seg og riste på hodet og fortsette. Vi har et Budskap, ingenting kommer til å stoppe Det! Halleluja! “På denne klippen vil Jeg bygge Min Menighet, og helvetes porter vil aldri seire over Den.” De kan si hva de vil, gjøre hva de vil, djevelen kan rase og hyle. Men Jesus sto opp fra de døde, Han lever i dag i oss!

¹⁰⁸ For noen dager siden, snakket jeg med den store doktor Lamsa, som oversatte Bibelen fra arameisk til engelsk. Og jeg så det lille tegnet, Guds tegn der, med tre små prikker i det. Jeg sa: “Doktor Lamsa, hva er det?”

Han sa: “Det er Gud, med tre egenskaper.”

¹⁰⁹ Og jeg sa: “Mener du at Gud lever i tre tjenester, som for eksempel Fader, Sønn og Hellig Ånd?”

¹¹⁰ Han reiste seg og så på meg, det kom tårer i øynene til jøden, han sa: “Tror du det, broder Branham?”

Jeg sa: “Med alt som er i mitt hjerte.”

¹¹¹ Han slo armene rundt meg og sa: “Jeg lurte da jeg så store ting som skjedde, og tegnene som du gjorde.” Sa at: “De fortalte meg at du var en profet. Jeg trodde ikke det, før nå. Nå vet jeg at du er det.” Han sa: “Der er det! Det er Budskapet. Det er det som vil ryste Guds Rike.” Ja. Han sa: “En dag vil du dø for det, gutt.” Sa: “Du vil besegle ditt vitnesbyrd med akkurat det samme.”

¹¹² En av de største mennene vi har, mens Eisenhower og verdens store menn, Hollywood, alle slags filmstjerner og alt, ringte etter ham, men ble værende akkurat der i møtet. Han sa: “Jeg har brukt omkring tretti år, på å fullføre denne oversettelsen, ikke fra Vatikanets greske, men fra arameisk; helt direkte fra det, fra arameisk, til engelsk.” Og han sa: “Jeg har brukt all den tiden”, han sa: “Jeg har akkurat nå gått inn på stedet hvor jeg ser Bibelens Gud bevege Seg.” Han sa: “Du vet, broder Branham, vi kan se tegn og under, men vi ser etter hvilken Røst tegnet har. Vi jøder, vi ser et tegn, men vi ser etter tegnets Røst.”

¹¹³ Åh, halleluja! Tegnets Røst! Gud sa til Moses: “Hvis de ikke vil høre Røsten, Røsten til det første tegnet, så vil de høre Røsten til det andre tegnet.” Ikke så mye tegnet, men Røsten som fulgte med det.

114 Ser dere, den jøden, han visste hva han snakket om. Han sa: “Jeg har sett skjelnegaver, jeg har sett tegn, under, de blinde bli friske, og alle slags forskjellige tegn, men jeg lurte, men nå ser jeg at Røsten bak det ikke vil dele Gud i tre deler, og si: ‘Han er én Gud, Faderen, og deretter Sønnen, . . .’ Han sier: ‘Gud er Gud: Guds tre egenskaper; Guds tre tjenester.’” Sa: “Det bekrefter det.”

115 Åh, broder, vi har et Budskap! “Gå, fortell Mine disipler! Jeg var ikke *en* som døde, og en *annen* er nesten død, og den *andre* er i live. Jeg er Han som Var, som Er og Skal Komme; Davids Rotskudd og Ætt; den klare Morgenstjerne.” Ja!

116 Hva hjelper det å gå, det grann å gå, hvis du ikke har noe å fortelle? Har noe å fortelle, det er riktig: “Jesus Kristus, Guds Sønn, elsker dere alle. Han døde for dere alle. Elsk Jesus Kristus, Guds Sønn.”

117 Hvor mange har noen gang vært i møtene, og sett de store tegnene og underne som skjer i Hans—i Hans tilstedeværelse, hvordan Han skjelner og viser og slikt? Det er Himmelen Gud, som har oppstått fra de døde.

118 Du burde se tegnet til det hebraiske tegnet på Det. Det er et Lys, som en Ildstøtte, og der inne er det tre små prikker, Far, Sønn og Den Hellige Ånd, som ikke var tre personer. Det var én Gud som levde i tre tjenester. Den samme Gud! Halleluja! Gud over deg, Gud med deg, Gud i deg. Den Samme nedverdiget Seg, renset ut Sin Menighet, for at Han kunne leve. Når du deler Han opp i deler, og legger ut en *her*, og en *her* borte, en *her*, er det så hedensk det kan få blitt.

119 Jeg tror på Jesu Kristi oppstandelse, oppreist fra de døde. Og Han var den eneste Mannen som kunne si at: “All makt i Himmel og på jord er gitt i Min hånd. All makt i Himmel og på jord er gitt i Min hånd. Gå ut i hele verden, og forkynn Evangeliet for hver skapning.” Evangeliet kom ikke bare i ord, men gjennom Den Hellige Ånds kraft og bevis. Gud hjelpe deg å tro det, Gud hjelpe meg å tro det, og vi vil se Jesus en dag.

Når livets slit er over, skal vi endelig se Jesus;
 På Hans vakre Trone Vil Han ønske meg
 velkommen Hjem,
 Etter at dagen er omme. (Det er riktig.)
 Sanden har blitt vasket i fotsporene
 Til den Fremmede fra Galileas kyst.

120 De drepte Ham fordi Han gjorde Seg Selv til Gud, og Han var Gud. De hengte Ham, fordi Han døde under dødsstraff. Det er grunnen til at jeg ikke tror på dødsstraff. Jesus døde under den—den straff for dødsstraff fra den føderale regjeringen i Roma. Dødsstraffen var å henge på et kors. Han døde under dødsstraff, tok klærne av Ham og hang der, vanæret Ham, og Han døde i den tilstanden. Men Gud reiste Ham opp på den tredje dagen!

121 Og vi er Hans vitner. Og hvis vi ikke står for Ham, hvem skal stå for Ham?

122 En mann møtte meg her om dagen, sa: “Åh, broder Branham, ikke si det. Slutt med å si det. Du—du sårer kvinners følelser, for at de har kort hår, og at de gjør *dette* og gjør *det*, og så videre.”

123 Jeg sa: “Hvis jeg ikke forteller dem, hvem skal fortelle dem det? Hvem skal fortelle det?”

Han sa: “Vel, du gjør predikantene sinte.”

124 Jeg vil heller ha dem sinte på meg, enn Ham. Det er Sannheten. Det er riktig! [Tomt område på lydbåndet—Red.] Riktig. Hvem skal fortelle det? Noen må fortelle det.

125 Jesus sa: “Gå, fortell. Gå og fortell, fortell disiplene Mine at Jeg har stått opp fra de døde. [Tomt område på lydbåndet—Red.] Se, Jeg er med dere alltid, helt til verdens ende.”

126 Tror dere det, venner?

La oss be, mens vi bøyer hodet nå for bønn.

127 Å Gud Far! Sannelig: “Gå, fortell. Gå og fortell disiplene Mine at Jeg har stått opp fra de døde.” Og Gud Far, ikke bare fortalte Du det til disiplene Dine, men Du beviste for dem at Du var oppreist fra de døde. Du viste Deg Selv sammen med dem, og gjorde akkurat det Du gjorde før Du døde. Nitten hundre år har kommet og gått, Herre, Budskapet brenner fortsatt. Det er like klart og brennende i våre hjerter i dag som det var i disiplene, for vi ser den oppstandne Herre midt iblant oss, og gjør det Han gjorde før. Vi vet at Han har stått opp fra de døde.

128 Påsken betyr mye for oss, fordi vi har kommet inn og nyter samfunnet i Hans oppstandelse. For vi var en gang døde i synd og overtredelser, som den fortapte sønn, men nå har vi funnet nåde, og Gud har tilgitt oss våre synder. Han har også gitt oss Seglet, som Han ga Fader Abraham, for å stadfeste at Han har tatt imot oss. Fader Abraham sa at han trodde på Gud, men Han ga ham omskjærrelsens segl som en stadfestelse på at han trodde på Ham. Og nå, Far, i dag er vi omskåret ved Den Hellige Ånd, alt i verden har gått bort. Vi har ett mål: tjene Deg. Vi har ett ønske: elske Deg, være Din disippel.

129 Og nå, Herre, ber jeg om at Du vil bekrefte dette lille, oppdelte budskapet for hvert hjerte. La dem ikke gå glipp av det. La dem se at Du er den samme i går, i dag og for evig, at Du er her, oppstått fra de døde, og vil være det frem til Ånden og kroppen forenes igjen i det Andre Komme.

130 Jeg ber for de syke som er her, Far, denne morgenen. Jeg har nå, denne påskemorgenen, lagt til side (eller, ikke lagt til side, men bare lagt bort for en stund) gavene som Du har gitt meg, slik som skjelnegaven. Verden, jeg har vært frem og tilbake på tvers av nasjonene, Herre, de vet det alle. Nå ber jeg om at Budskapet som Du ga meg her oppe i skogen, som, for noen dager

siden, at, om den skapende kraften som er i denne menigheten denne morgenen, selve menneskene den ble skapt på, Jeg ber, Gud, at når jeg kommer for å legge hendene på de syke denne morgenen, med mine brødre her, at Du vil komme ned over denne menigheten denne morgenen, med barmhjertighet, og at Du vil helbrede folket, så det ikke vil være en svak person iblant oss når møtet er over. Må hver og en av dem bli velsignet og bli helbredet.

¹³¹ Vi innser, Herre, det er ikke noe vi kan arbeide oss opp til. Det er enkel barnlig tro, å tro. Vi kan se disiplene etter at de ble gitt kraft til å helbrede de syke, de gikk ut og ble beseiret ved et epileptisk tilfelle; skrek og gråt, kanskje, og hoppet opp og ned, og prøvde å få den djevelen til å gå. Men da han møtte Jesus, åh, så annerledes! Han sa: “Du onde ånd, kom ut av ham.” For en forskjell! Åh, han visste at Det ikke var en apostel. Det var Herren Selv. Og ånden rev i gutten og kastet ham på bakken. Men Jesus sa: “Han er ikke død. Bare ta ham opp og gi ham litt mat.” Den onde ånden var forsvunnet.

¹³² O Jesus, Du Guds Sønn, kom igjen, salv Din Menighet fritt, fullt, kraftfullt. Måtte Ånden til den levende, oppstandne Jesus gjenreise denne lille menigheten til en ny tro denne morgenen, kraft, troens kraft, så vi kan gjøre enhver motsier til skamme. Gi det, Herre. Overgir alle disse menneskene til Deg, og ber om at Du vil velsigne dem og gi dem frelse for deres sjeler, helbredelse for deres kropper, ved Jesus Kristus, vår Herre.

¹³³ Og med våre hoder bøyd, kommer jeg til å stille spørsmålet. Er det noen her som ikke er en kristen, som ønsker å bli husket nå, og si: “Be for meg, broder Branham”? Gud velsigne deg der. Noen andre: “Jeg er ikke en kristen. Jeg har hørt nyhetene om at Jesus oppsto fra de døde, men egentlig kjenner jeg ikke til det. Han har ikke oppstått i mitt hjerte. Jeg er ikke tilfreds. Jeg er syk også. Jeg går gjennom en bønnekø, kommer tilbake og går gjennom en til, kommer tilbake og går gjennom en til. Jeg går fra menighet til menighet, og fra sted til sted.” Det er ikke det. Det er å tro Ham. Han sto opp fra de døde. Det avgjør saken. Noen andre som vil rekke opp hånden? Si . . . Gud velsigne deg. Gud velsigne deg. Noen andre: “Jeg ønsker å tro. Jeg ønsker å tro”?

¹³⁴ Hvor mange er syke her inne? Rekk opp hånden, si: “Jeg ønsker å tro. Jeg ønsker å forstå Budskapet denne morgenen.” Gud velsigne deg. Det er fint. Ja, Gud velsigne deg, gutten min. Bra. Ja vel.

¹³⁵ Nå, Teddy, jeg vil at du skal spille “*Den store Legen*”, bare et øyeblikk, vær så snill, “nå er nær.” Og mens du gjør det . . .

¹³⁶ Det er vanskelig akkurat nå. Visjoner bryter ut over hele bygningen, skjønner. Ja, jeg prøver å, jeg prøvde å la dette være en oppstandelse, litt høyere, litt høyere enn—enn askehaugen jeg har sittet på. Jeg vil ha litt mer av en åpenbaring. Jeg vet én ting:

Så lenge jeg holder på den første tjenesten, vil den andre ikke komme, den kom ikke. Så lenge jeg holder på den andre, vil den tredje ikke komme, ser du. Jeg må ta et skritt ut, ta et skritt ut og tro det: "Gud sa det!" For noen dager siden . . .

137 Du kan løfte hodet nå hvis du ønsker det. Jeg så hendene dine; Gud så dem.

138 Jeg vil fortelle deg en liten ting. Broder Ed Daulton, jeg tror han nettopp kom inn døren, fin baptistbroder, han og hans kone. Broder Jeffries er her et sted. Othel Jeffries. Og han er her, jeg vet at han er her et sted. I hvert fall hadde disse brødrene arrangert et møte jeg skulle gå til, nede i Kentucky. Brødre, kjære brødre, som elsker sine nabolag og sine familier. De hadde fått auditorier og våpenhusbygning og slikt, bare for ett kveldsmøte, de leide våpenhusbygning. Lille J. T. Hoover, uansett hva hans . . . L. G. Hoover hadde arrangert ett nede i Elizabethtown. Og broder Ed Daulton på Willow Shade eller—eller Somerset, Somerset. Og broder, den andre broderen var nede rundt Glasgow, hvor jeg ble født. Folk, der hvor jeg ble født og vokste opp, der Herrens Engel først viste Seg for meg.

139 Og jeg ønsket å dra tilbake. Men jeg følte et lite dytt. Og jeg sa: "Vel, for brødrenes skyld, vil jeg sette i gang møtet." Så snart jeg kom til denne dalen, tetnet halsen min seg fullstendig, og jeg kunne ikke snakke på ni dager, inntil møtene hadde funnet sted.

140 Broder Ruddell, han kan være her denne morgenen også, en av brødrene fra dette tabernaklet, ham og Junie Jackson og dem, jeg skulle ha et møte for ham. Og umiddelbart tetnet halsen min seg. Og før jeg visste ordet av det, fikk jeg feber på rundt hundre og fem. Og jeg gikk til møtet, det første, og—og Doc Schoen sa til meg . . . Jeg sa: "Halsen min er hes."

141 Han sa: "Jeg skal gi deg noe for å løsne opp halsen, og du kan gå i gang og forkynne." Og jeg tok et eller annet han ga meg, og det viste seg at den hadde effekt på bihulen og blokkerte den. Så lå jeg i sengen i ni dager, med bare høy, brennende feber.

142 Mange av mine brødre her kom til meg, mange kjente brødre kom og ba for meg. Her kom broder Graham Snelling, her kom broder Ruddell, alle disse brødrene her, alle samlet seg i bønn og alt annet. Jeg ba, prøvde mitt beste, kunne ikke engang hviske. Jeg undret: "Hva betyr dette?" Min nydelige, lille kone satt der, hun og dem ba for meg, forble bare i samme tilstand. De kunne ikke forstå.

143 Nå, han ga meg noe medisin jeg kunne ta, men jeg tok det ikke, fordi det var dop. Og da bare lot jeg det være. Og jeg bare fortsatte å tenke: "Herre, ganske visst!"

144 Og så, etter at alle møtene var over, på en mandag (det var, det siste møtet skulle være på lørdag), og da (tror jeg), og så på mandag prøvde jeg å reise meg. Jeg var så svak at jeg ikke kunne gå gjennom rommet. Jeg satte meg ned.

145 Du vet, jeg er så takknemlig for en gudegitt kone. Er ikke dere, brødre? En ekte kone, en ekte følgesvenn!

146 Jeg satte meg ned. Jeg gjorde tegn til henne og fikk henne nært bort til meg. Og jeg sa: "Meda, noen ganger lurar jeg på", jeg sa, "jeg lurar på hva som er i veien." Jeg sa: "Hvorfor skulle disse møtene være der, og Gud lot meg ligge slik?" Jeg sa: "Hvorfor var det?" Og jeg sa: "Noen ganger lurar jeg på om Han i det hele tatt kalte meg."

147 Hun sa: "Skammer du deg ikke?" Skjønner? Og hun sa til meg: "Bill, vet du ikke at Gud vet hva Han gjør med deg? Bare, bare vær stille."

148 Og så gikk jeg inn. Det irttesatte meg liksom litt, vet du. Så gikk jeg inn og la meg på senga. Hun kom inn for å skifte laken. Og hun hadde lagt tingene over armen, og da hun begynte å gå ut, så jeg, og det var en . . .

149 Jeg så en ga- . . . en stor, flott våpenbygning, som solen skinte ned på og lå knust på bakken, sprengt i stykker, solen skinte ned fra Himmelen. Og det kom tre kvinner og en mann, kom bort. Og de hadde noe som lignet bitte små, som små . . . noe som lignet små skytevåpen. Og han sa: "Det slår ned spiker." Og sa: "Vil vil . . . Hold opp disse bitene, broder Branham, og vi skal bygge opp igjen denne våpenbygningen for deg."

Og jeg sa: "Ja vel, jeg skal gjøre det."

150 Men Noe sa: "Ikke gjør det." Vel, jeg strakte meg ned for å ta tak i et stykke, som *dette*, for å bygge det opp *slik*. Og akkurat da talte en Røst til meg og sa: "Nå er de på vei for å få deg til å gå tilbake. Ikke tro på det." Sa: "De er alle så oppriktige, og de kommer til deg med SÅ SIER HERREN, men de tar feil." Skjønner?

151 Fred Sothmann, mange av dem her, var der da jeg fortalte dem om det. På mindre enn en time, kjørte folkene rett opp til døren min. Jeg sa: "Det er tre kvinner og en mann."

"Det er helt riktig."

"Kommer de med SÅ SIER HERREN?"

"Ja, sir, de . . ."

152 Jeg sa: "Selvfølgelig vet du hva du skal fortelle dem." Oppriktig feil, ser du. Fine folk, men oppriktig feil. Skjønner?

153 Da tenkte jeg: "Vel, hva kan jeg gjøre? Hva må jeg gjøre?" Og så kom Meda inn, og hun gikk ut igjen. Og broder Freddie gikk og fortalte det til folket. Og så etter en stund, jeg var der inne på senga, og jeg tenkte: "Hvorfor skjer det slik? Hvorfor kan jeg ikke snakke? Hvorfor kan jeg ikke snakke med noen, eller noe?" Og jeg lå der inne. Og Meda kom inn og gikk ut av rommet igjen.

154 Og jeg så, og jeg så noe som flimret over til siden. Og jeg så, og der var dette . . . veggen min åpnet seg, og jeg så Jesus. Hvor

mange av dere har noen gang hørt meg si at jeg har sett Jesus to ganger i livet mitt, i en visjon? Og jeg trodde jeg ville se Ham igjen før endetiden, ser dere, se Ham igjen. Nå, jeg kikket, og himmelen var rett der ute, det så bare ut som jeg så gjennom veggen. Og der var Bibelen som sto rett som *dette*, stor, flott Bibel som sto på himmelen. Vel, det var noe som ble lyst rundt Bibelen, og ut av Bibelen kom et virkelig vakkert gullkors. Og det kom ut *slik*, og lysene strålte overalt fra det, og ut av det korset gikk Han. Bibelen reflekterte korset, korset reflekterte Ham. Og Han kom gående ut, og gikk rett ned til der jeg var. Jeg kan se det like klart, jeg kan se korset som reflekterer seg i håret Hans der, hengende nedover ansiktet Hans.

¹⁵⁵ Han så ned på meg *slik*, og Han sa til meg: “Du venter på at din nye tjeneste skal bli stadfestet for deg.” Han sa: “Jeg har allerede stadfestet den for deg. Den er allerede stadfestet. Du må ta imot det.” Skjønner? Og jeg sto og lyttet til Ham bare et øyeblikk. Og det kom i tankene mine. Jeg hørte det ikke, det kom bare inn i tankene mine.

¹⁵⁶ Som en mann som har vært en synder hele livet, og han vet at det er en Bibel, vet at det er en Gud, men plutselig hører han en preken, så sier Noe til ham: “Det er deg.” Da har det samme Ordet vært der hele tiden, men Det blir stadfestet for ham, da sier han: “Herre, tilgi meg.” Men det hjelper ikke før han tar imot sin frelse, så går han ut og er en kristen. Uansett hvor mye han gråter, hvor mye han ber, må han ta imot Det.

¹⁵⁷ Og Han sa til meg da: “Du må ta imot det på samme måte. Du må tro det.”

¹⁵⁸ Jeg er redd for nederlag. Hva som helst, jeg er redd jeg vil skape anstøt. Jeg er alltid redd for det, våker, tenker jeg skal si feil ting. Før, jeg har tatt advarselen fra Bibelen, hvordan Moses var gitt stor makt, og han slo klippen i stedet for å tale til den. Jeg husker Elia, fordi han ble skallet, ertet de små barna ham for å være skallet; og han la en forbannelse over disse barna, og førtito av dem ble drept av bjørner, ser dere. Og det var ikke Den Hellige Ånd, men det var profeten som ble sint. Og jeg—jeg har gått gjennom alt, og kommet fram til det.

¹⁵⁹ Og der stod Han og snakket til meg. Og Han sa: “Men du går sammen med for mange.” Han sa: “For å gå med Meg, må du gå alene.”

¹⁶⁰ Jeg skjønte det da, jeg hadde tatt for mye hensyn til denominasjoner og alt, ser du, noen som prøver å fortelle deg hva du skal gjøre og ikke gjøre. Du må følge Ham. Husk nå synet Han ga meg om fiskene, vet du, og hvordan du ikke kunne lære overnaturlige tegn til pinsevevn-babyer. Dere husker det. Og der var det. Og jeg er rett ved randen av dette nye Budskapet.

¹⁶¹ Ikke mer enn at synet forlot meg, sa jeg: “Amen, Herre!” Og kona mi som sto der, besvimte nesten. Og jeg hoppet ut av sengen,

jeg kunne snakke så godt som jeg noen gang har gjort. Bare på et øyeblikk, forlot hvert grann av feberen meg.

¹⁶² Jeg ringte Doktor Schoen, jeg sa: “Jeg vil at du skal undersøke meg.”

Han sa: “Hva?”

¹⁶³ Og han kom dit, og han undersøkte meg, kikket gjennom bihulene, og sa: “Fortell meg hva som skjedde, broder Branham.”

Og jeg sa: “Vil du tro på historien min?”

Han sa: “Hvordan kunne jeg tvile på det? Det har skjedd.”

¹⁶⁴ Slik er det, ser du. Slik er det, venn. Gud vet hvordan Han skal holde deg på en askehaug. Han vet hvordan Han skal gjøre noe for deg, så Han kan få Budskapet over til deg, ser du, for å gjøre noe.

¹⁶⁵ I dag vet jeg ikke hvor mange nederlag det blir. Jeg gikk inn for ikke lenge siden, og hørte på en radiosending. Og det var en forkynner som forkynte om oppstandelsen, fra Første Korinterbrev 15. Og han forkynte oppstandelsen. Og han stoppet midt i prekenen sin, og han sa: “Du vet, så mange mennesker er redde for nederlag.” Han sa: “Da general Patton mistet en rekke soldater”, sa, “så fortalte de ham . . . Han sendte bud tilbake, og han ville ha flere, og de sendte flere opp til ham. Han fikk dem drept, og han sendte bud etter flere. Og da han fikk den tredje flokken opp dit”, sa, “hver gang en kule hvinte, så løp de under en kasse, eller løp under ett eller annet, redde.”

¹⁶⁶ Han sa: “Send meg menn, ikke barn.” Han sa: “Jeg vil ha menn som er klare til å dø. Jeg vil ikke ha noen som er redde for å dø. Hvis saken vi kjemper for ikke er verdt å dø for, så hold dem borte fra meg. Jeg vil ha menn.”

De sa: “Men du har tapt to eller tre slag.”

¹⁶⁷ Han sa: “Jeg har ikke tapt krigen. Jeg har bare tapt et slag.” Noe talte til hjertet mitt.

¹⁶⁸ Jeg husker Eisenhower sa: “Når jeg kastet en kule, kommanderte og de satte en patron i geværet, trakk de den av og det ble en fiasko, den ikke fungerte”, sa, “så sluttet jeg ikke og overga meg. Jeg kastet ut kulen og satte inn en ny, prøvde den. Hvis den ikke fungerte, satte jeg inn en ny, inntil en fungerte.”

¹⁶⁹ Det er slik det må gjøres. Jeg vet ikke hvordan det blir. Men Gud som min Dommer over denne prekestolen, jeg vet ikke hvor mange fiaskoer og hvor mange—hvor mange kamper jeg vil tape, men jeg vil ikke tape krigen. Han fortalte meg at Han ville være med meg. Jeg blir stående til jeg ser den tjenesten stadfestet og ser den i virksomhet. Jeg begynner denne morgenen, ved Guds nåde. Jeg vet ikke om det vil fungere her, om det vil fungere et annet sted, hvordan det vil fungere eller hva som vil finne sted.

Men jeg vil gå rett nedover bønnekøene og be for de syke, inntil jeg vet hva som skjer. Jeg har sett det skje to eller tre ganger.

¹⁷⁰ Jeg så det skje i Hatties hus. Hvor mange har noen gang hørt historien om ekornene, og om jenta, den lille kvinnen? Den første personen som vi kjenner til, siden disiplenes dager, som noen gang har fått privilegiet til å si: "Be om hva du vil," når du er der. Har du noen gang hørt historien? Har du noen gang sett kvinnen? Hvor mange har aldri sett henne, og vil gjerne se kvinnen det skjedde med? Vi . . .

Hattie, vil du reise deg? Der er damen.

¹⁷¹ Var i huset hennes. Etter at jeg hadde sett åtte ekorn, det var absolutt ingen i nærheten, og, bare talte ordet, og der sto de. Det er sant. Det er, der var de. Og jeg sa: "Hva fikk disse ekornene til å komme dit?" satt ved bordet hennes. Og hennes mor, søster Wright, her er broder Wright, satt der. Hvor mange var ved bordet, hvor mange er her denne morgenen? Løft opp hendene. Vel, der er de, over hele bygningen. Skjønner? Ja vel, de var der. Og jeg sa: "En dag . . ." Deres lille, forkrøplede søster satt der.

¹⁷² Jeg sa: "Det må komme ved visjon, og så videre, men en dag vil det komme annerledes." Snakket på den måten. Med ett, var det Noe som salvet det (overlat det til dette folket), jeg har aldri følt en slik salvelse. Hvorfor? Fordi Hattie sa det rette.

¹⁷³ Jeg sa: "Hvor kom disse ekornene fra? Det var ingen der, ikke engang et sted for dem, akkurat som på en telefonstolpe rett der. Og jeg så det skje åtte ganger på rad." Og jeg sa: "Jeg vet ikke hvor det kom fra." Jeg sa: "Det eneste jeg vet, at Gud prøvde å stadfeste et Budskap til Abraham en gang, og Han talte en vær til eksistens, fordi Han trengte en vær for å bekrefte Det. Det må ha vært at jeg trengte et ekorn, for å tale mitt. Og Han gjorde det åtte ganger på rad, eller syv ganger på rad, rettere sagt, syv ganger på rad." Og jeg sa . . .

¹⁷⁴ Og, Hattie, kanskje denne kvinnen ikke visste hva hun sa. Se hvordan Det gikk utenom de rike og de hovmodige. Se hvordan Det gikk utenom alt, og kom til en fattig, liten, landsens kvinne der.

¹⁷⁵ Og jeg hadde tjue dollar i lommen, å gi tilbake til kvinnen, for, hun hadde gitt femti dollar for at denne nye kirken skulle komme opp. Og jeg sier ikke dette for å gjøre henne flau; hun hadde egentlig ikke råd til å gi femti cent. Men, hennes hjerte i Budskapet, hun ønsket det. Broder Neville, tror jeg, hadde tatt imot det, ville ikke ta resten av det, lot henne bare gi tjue dollar av det. Og jeg hadde to ti-dollarsedler i lomma, Meda hadde gitt meg for dagligvarer, og jeg sa: "Jeg skal gi det tilbake til henne i dag."

176 Da tenkte jeg, Noe talte til meg, sa: “Jesus så at enken la ned sine tre pennier, og Han tok det ikke tilbake fra henne.” Han lot henne gå videre, fordi Han hadde noe større nedover veien.

177 Lite visste jeg at Han talte til meg på samme måte, om en enke, ingen mann. Mannen hennes var drept. Jeg visste heller ikke at det var Den samme, da jeg sa: “Da beholder jeg bare de tjue dollarene, Du har noe annet for henne.”

178 Jeg sa: “Det eneste jeg vet er at Jehova fortsatt er Jehova-Jireh. Han er i stand til å tilveiebringe et offer.”

179 Og Hattie, som ikke visste hva hun sa, reiste seg og sa: “Det er intet annet enn sannheten, broder Branham.” Åh, du! Det var det rette å si. Det var det rette å si.

180 Omtrent på det tidspunktet, traff Guds Kraft stedet; jeg har aldri kjent en slik salvelse. Da Den gjorde det, sa jeg: “Hattie, SÅ SIER HERREN, be om hva du vil! Jeg bryr meg ikke om hva det er, Gud har gitt meg autoritet til å gi deg ditt hjertes ønske akkurat nå. Hvis du ber om en million dollar, kan du få det. Be om at den lille forkrøplede jenta skal reise seg og gå, hun vil få det. Be om hva som helst.”

Hun sa: “Hva skal jeg be om, broder Branham?”

181 Jeg sa: “Hva enn du ønsker deg. SÅ SIER HERREN.” Åh, for en følelse!

182 Hun så seg rundt. Der satt hennes gamle, gråhårete far som var blitt brakt tilbake fra de døde, nesten. Der satt hennes gamle mor, sykkelig. Der satt hennes lille, forkrøplede søster.

183 Men hun valgte akkurat det som var riktig. Hun hadde to tenåringsgutter som var i den likeglade alderen. Hennes kjære ektemann hadde reist videre til Herligheten; hun var en kristen og ventet. Men guttene var ikke kristne. Hun sa: “Sjelene til mine to gutter.” Gud velsigne hennes hjerte.

184 Jeg sa: “SÅ SIER HERREN, du har dem.”

185 Og her er de, døpt til Troen. De fortalte meg her om kvelden, til og med, at den lille gutten vasket føtter der inne, og la hendene over på broder Nevilles hode og ba for ham mens han vasket føtter.

186 De to små guttene sitter nok her i møtet et sted denne morgenen. Er de det, Hattie, er de her med deg? [Søster Hattie sier: “De er bak der.”—Red.] Bak, helt bakerst. Hvor er dere, gutter? Løft opp hendene deres. Hvor er de to guttene? Der står de bakerst. Gud velsigne dere. Ja vel. Slik er det.

187 Nå, hva skjedde? Det samme, uansett hva, ville ha skjedd . . . hva hun hadde bedt om, det kunne hun fått. Hun kunne ha fått det.

188 Nå, jeg ønsker å se det skje. Det kommer til å være folkets holdning til Budskapet. Ser dere hvordan hun sa det? Hun sa akkurat det rette. Det er det du sier, som gjør det. Hva du sier!

189 Se på den syrofønikiske kvinnen da hun kom til Jesus. Hun sa: “Herre, datteren min plages ille av en djevel. Du Davids Sønn, kom og helbred henne.”

190 Han sa: “Det er ikke rett for Meg å ta barnas brød og gi det til dere hunder.”

191 Puh! Hva om Han hadde sagt det til noen av oss? Vi ville sagt: “Kalle meg en hund? Hmh, var ikke noe med Ham uansett! Den store kirken har rett. Han er ikke annet enn en hellig-ruller. Han er ikke annet enn en Beelsebul.” Vi ville hatt den holdningen. Men ikke henne.

192 Hun sa: “Det er sant, Herre. Du har helt rett. Men hundene er villig til å spise smulene under barnas bord.”

193 Det rørte ved Ham. Han sa: “Siden du svarte slik, har djevelen forlatt datteren din. Siden du svarte slik!”

194 Det er holdningen din, venner. Sa Han ikke det? Du må tro det, venner. Du, ikke tro meg, jeg er en mann; men tro det jeg forteller deg, tro Budskapet. Hvis du ikke tror budbæreren, tro Budskapet. Hvis en mann gikk inn i rommet der, med et telegram, uansett hvem, hvordan mannen så ut eller hvem han var, stor eller liten, så tror du det som står på telegrammet, ikke mannen. Gud sendte meg for å fortelle dere. Jeg har et Budskap. Gud sendte meg for å fortelle deg at Han er oppstått fra de døde, at Han er her denne morgenen. Han har bevist det ved tegn og under, at Han er her, og hver og en av dere kan bli helbredet for sykdommen deres, hvis dere bare inntar den rette holdningen når dere kommer. Vil du gjøre det, mens vi synger *Bare du tror*.

195 La nå de som skal bli bedt for, komme rett opp hit og stille seg opp i nærheten her. Nå, ikke kom med mindre du tror av hele ditt hjerte.

196 Kjære Herre, dette er timen. Jeg ber om at Du vil helbrede disse menneskene, Herre. Og hellige denne oljen. Må Du få all ære, Far. Vi sender disse i Jesu Kristi Navn. Amen.

197 Jeg lurer på om vi kunne be om at de menneskene som står på *denne* siden her, hvis det er en måte de kan få litt plass her, så vil kan få folk rett forbi, hvis dere kan. Rett gjennom her, går ut *den* veien. Så kan de alle komme denne veien, rett nedover køen, for å danne en kø som går ut den veien.

198 Noe må skje, broder Neville. [Broder Neville sier: “Amen. Det skjer akkurat nå. Priset være Herren! Jesus er her. Ja. Hver og en av dem er helbredet av Guds Kraft.”—Red.] Amen.

199 (Hva sa du? Rett . . . Vel, nei, bare rett over der. Broder Neville og jeg, ja, vi kommer til å be for dem helt på enden. Så,

kan ikke bringe dem rundt denne veien, for du ville, hvis du gjør det, kommer du til å . . . Bare et øyeblikk . . . ? . . .)

200 Nå, la meg si til den ventende forsamlingen: *Dette* er Guds Ord, som jeg . . . Det jeg har levd ved, og vil dø ved, ved Guds nåde og hjelp. Gud som er min høytidelige Dommer, jeg har fortalt dere Sannheten. Jeg så, og alle disse tingene kom opp til det. Selv fra den lille fisken som ble oppreist der nede, har dere hørt den historien noen gang? Der sitter mennene rett bak, begge to, som var der da det skjedde; fortalte det dagen før det skjedde. Nå, hvordan kan jeg fortelle dere disse tingene som er? Ser dere, jeg ønsker å forkynne om, en av disse kveldene, om *Motvekt*. En mann kunne fortelle deg noe, og bare fortsette å bygge slik, men hvis det ikke er noe Skriftsted som kan understøtte det, vil det til slutt falle ned. Hvis denne skjelningen, og disse visjonene og slikt som jeg har fortalt dere om, hvis det ikke hadde vært Sannheten; for det første, er det en Bibel som støtter det, og Den Hellige Ånd var der for å bevise at jeg har fortalt Sannheten.

201 Nå har jeg vært rundt fjorten år på feltet og møtt alle slags kritikere som har kommet til meg. Utdannet, smart, alt annet, ikke en gang kunne de . . .

202 Så vet dere hva de sa? Dere har hørt det her. De sier: “Folk ute i forsamlingen går omkring, snakker med folk.” Først sa de at det var folk fra menigheten min som går opp dit for å gjøre det. Så kunne de ikke forstå det, det er for mange av dem.

203 Det neste de sa, at “Det var brødrene” som er sammen med meg, “de står bak der og sier: ‘Denne mannen har hørsel, i ørene sine.’”

204 Så sa de at: “Billy Paul, Billy Paul kommer og—og går opp dit og leser på kortet, hva folk sier. Hvis det er noe galt med ørene deres, vil han si: ‘Ørene deres’ eller ‘magen deres.’”

205 Hva i all verden med de der ute da, som ikke har noen bønnekort? Hvordan i all verden kan det forutsi ting som skjer fullkomment? Hvordan kan det være slik? Det kunne ikke være det. Alle vet det, som er ved sine fulle fem.

206 De sa det samme om Jesus, da Filip gikk og hentet Natanael. “Han var en venn av Jesus.” Han sa: “Ja visst, han fortalte Jesus alt om det. Han fulgte ham.”

207 Og så sa disiplene, eller disiplene fra den store kirken sa: “Denne Mannen er Beelsebul. Han er Beelsebul. Han er en spåmann.”

208 Jesus sa: “Jeg vil tilgi dere for det. Men en dag kommer Den Hellige Ånd for å gjøre det samme, ett ord imot Den vil aldri bli tilgitt.” Nå hvis . . .

209 Jeg har vært ærlig med dere, akkurat så ærlig som jeg vet å være. Åh, jeg kan ha motsagt noe du tror på, noen teologiske småting og slikt. Men grunnen til at jeg gjør det, Paulus sa: “Hvis

en engel fra Himmelen kommer og forkynner noe annet enn det Bibelen sier”, og det han lærte, “la ham være forbannet.”

²¹⁰ Så jeg må følge akkurat det Bibelen sier. Hvis Bibelen sier: “Han er den samme i går og for evig”, så tror jeg det. Bare hva enn Bibelen sier, det er nøyaktig hva jeg tror. Jeg bare sier det på den måten. Jeg hadde ingen utdanning, hadde ingen opplæring. Jeg lyttet bare til Den Hellige Ånd og Bibelen. Og så langt, frem til denne påskemorgenen, i trettien år, har Han aldri sviktet meg.

²¹¹ Og jeg sier dere at Den Hellige Ånd har fortalt meg om den tjenesten som kommer, i de siste to eller tre årene, og jeg har fortalt det til menighetene overalt. Og den Allmektige Gud er min Dommer, rett her oppe på denne siden av Salem, kom disse ekornene til eksistens, der det ikke er noen ekorn. Rett der nede med Charlie, som står bak der, og mange av dem her nede i Kentucky; disse ekornene kom rett inn på steder der de ikke var, talte hvor det ville være. Hvor Tony og dem, Banks, sitter der. Og der var det, nøyaktig. Kom rett tilbake, og det første mennesket det noen gang ble talt over, var den kvinnen som sitter der, og der er det. Her forleden morgen der oppe, da jeg var syk med den halslidelsen, så jeg Jesus stå foran meg, og Han fortalte meg at tjenesten allerede er stadfestet for meg.

²¹² Hva som skal skje nå, vet jeg ikke. Men en ting, jeg må legge til side den andre, for å gå ut i denne. Det eneste jeg vet å gjøre. La det bli kjent nå, la dette bli risset inn, som Job sa i morges, med en jerngriffel, i en stein. Jeg vet ikke hva jeg skal gjøre. Det eneste jeg vet, er å gå fremover. Han fortalte meg. Og Gud er min Dommer, Han sa det til meg. Jeg har fortalt dere Sannheten. Og hvis Gud har bekreftet og fortalt dere, og ikke en eneste gang kan noen her sette fingeren på noe som noen gang har vært galt, da er dette også riktig. Det er også riktig.

²¹³ Nå, når jeg går hit og står ved enden av køen, får jeg eldstebroderen, broder Neville der, en gudfryktig mann, vår pastor der, til å salve folket, jeg kommer til å legge hendene på folket, fordi Jesu oppdrag, etter påske, var: “Gå og legg hendene på de syke, de skal bli friske.”

²¹⁴ Jeg vet ikke hva Han kommer til å fortelle meg langs køen. Jeg skal prøve å kjenne etter den supersalvelsen. Jeg vet ikke hva som vil skje. Jeg vet ikke. Hva enn det er, vil jeg bare gjøre som Han forteller meg.

²¹⁵ Nå, kom nærmere, kom nærmere med et fullt hjerte. Uansett om Han irttesetter deg, hvis Han ikke sier noe til deg, uansett hva det er, går du bort og takker Ham, ser du. For, verket er gjort, det er en måte å komme til deg på.

²¹⁶ Nå, broder, med det beinet, vil jeg at du skal tro det. Hvis Han, på telefonen, kunne ta mageproblemene fra deg, kan Han visselig ta den tilstanden i benet fra deg denne morgenen, ser du. Nå må du tro av hele ditt hjerte.

217 Og damen med den lille babyen som hadde hjerteproblemer, ikke tvil lenger. Tro! Tro!

218 Nå vil jeg at alle i menigheten skal være i bønn. Og jeg går ned for å be. Alle dere bare fortsetter i bønn nå, mens jeg bringer denne bønnekøen gjennom, ber, og bare legger hendene på der og sier en velsignelse.

219 Og husk, hvis noen av dere har en ubekjent synd, la det være kjent for deg at Gud aldri vil helbrede deg med en ubekjent synd. Gjør det rett før du kommer hit, for det kan gjøre deg verre. Skjønner?

220 Nå, det er ikke i skjelningen. Skjelning, finner jeg ut av de tingene. Men, og dette er ikke skjelning, jeg leter etter en ny tjeneste. Forstår dere alle godt? Ja vel. Tro nå.

La oss nå be mens vi bøyer våre hoder.

221 Fader Gud, fingeravtrykkene mine er fortsatt på denne prekestolen, fra timer etter timer, i nesten tretti år eller mer, som jeg har stått her og forkynt, og rundt om i verden. Og Du har stadfestet Evangeliet som jeg har forkynt, fordi Budskapet kom fra Deg. Jeg har aldri gått på noen skoler, aldri rådført meg med noen andre enn Deg, leser Ditt Ord og venter på å se hva Ånden vil si jeg skal gjøre.

222 Og nå, Herre, Du vet om denne tjenesten i Markus 11,23, og vet at tiden er for hånden, og vet at jeg sannferdig har fortalt om disse ekornene, og om søster Hattie og guttene hennes. Nå, Far, og vet at visjonen kom til meg der oppe i sengen, her om morgenen. Jeg så Bibelen og deretter korset og deretter Deg. Og ble åpenbart for mitt sinn at jeg må ta imot det, fordi det er stadfestet.

223 Nå, Herre, jeg går fremover i menigheten min, for å stå her på denne påskemorgenen, og ber om at Du vil løfte meg til en ny gave, mer kraftfull, for folkets skyld, mer kraftfull. Ikke på grunn av min frelse; for Du har allerede frelst meg, Herre. Ikke for meg selv; jeg har forkastet alle store ting, for å kjenne Deg. Som Du sa til meg der ute ved det store templet her om dagen: "Jeg er din del." Nå, Herre, la meg være Din del, så jeg kan finne nåde hos Deg, så Din Ånd vil komme i meg. Og når jeg legger hendene på disse dyrebare, lidende menneskene, må Din Ånd, Herre, gjøre resten av arbeidet. Det er alt jeg vet å gjøre, Herre.

224 Jeg husker oppdraget mitt, jeg ble "født for å be for syke mennesker, få dem til å tro og vær oppriktig når du ber." Herre, jeg er bare . . . Jeg vet ikke hvordan jeg skal være mer oppriktig. Jeg—jeg . . . De lider, Herre. Og jeg—jeg har lidd, selv. Vær så snill, Kjære Gud, gi at de vil bli helbredet, hver og en.

225 Jeg går fremover nå, Herre, ved tro, som Moses som gikk mot Rødehavet. Jeg går fra denne hellige prekestolen, ned til denne bønnekøen, i Jesu Kristi Navn. Må den Gud som ga meg de ekornene, den Gud som ga søster Hattie de ordene, den Gud

som fikk meg til å tale til dem, må Han gå med meg. Jeg går i Jesu Kristi Navn. [Broder Branham forlater mikrofonen for å be for de syke, mange av ordene hans kan ikke oppfattes—Red.]

226 Satan, jeg fordømmer . . . deg, i Jesu Kristi Navn, å forlate barnet. Forlat det, kom ut av dette barnet; gå, og babyen bli frisk.

227 Jeg legger mine hender på min broder, i Jesu Kristi Navn, og fordømmer lidelsen i hans kropp. Amen.

I Jesu Kristi Navn, gi henne hennes forespørsel.

228 Herre, i Jesu Kristi Navn, gi søster Ruth hennes helbredelse. Amen.

229 Jeg skal be for babyen. Men jeg—jeg kommer ned fra prekestolen . . . Hvor bor du? [Søsteren sier: “Bloomington.”—Red.] Bloomington, Indiana? Skriv et brev til meg om denne babyen. Helt svulmet opp i magen her nå. Vil du tro, dame, at det er riktig? [“Jeg tror at det er riktig.”]

230 Så, Far, legger jeg hendene på . . . denne babyen, og fordømmer denne djevelen. Gå fra babyen. Og må . . .? . . . Må det nå bli normalt og babyen bli frisk.

Skriv et brev til meg, om et par dager.

231 Ser du den lille skjeløyde babyen som ligger der? Hvis du ikke vil tvile lenger, vil du bringe *den* babyen tilbake og vise at den er blitt normal og frisk.

232 Jeg legger hendene på denne søsteren. Og må hun ha holdningen til den syrofønikiske kvinnen. Og må hun bli helbredet i Jesu Kristi Navn . . .? . . .

La hjertet bli friskt, i Jesu Kristi Navn.

233 Jeg taler disse ordene. Det må bli friskt. Det kan ikke bli noe annet. Jeg sa: “Jeg kan, hvis du vil tro.” Nå, hvis Han kan få et ekorn til å dukke opp plutselig slik som *det*, som Han gjorde med væren en gang, kan Han få det hjertet til å bli normalt og friskt. Det må skje.

I Jesu Kristi Navn, la hjertet bli friskt. Gi det.

234 Nå, er ikke det enkelt? Det er enkelt. Gud er så enkel, det går rett over hodene våre. Nå skal du bare være enkel nok til ikke å tenke på det lenger. Det vil ordne seg.

235 Herre, la vår søster bli frisk, i Jesu Kristi Navn. Amen. Søster . . .? . . .

236 Herre, nå har jeg sagt disse ordene, så ærlig som jeg kan bekjenne det for folket. Jeg har fortalt dem: “Hvis du sier til dette fjell: ‘Flytt deg’ og ikke tviler, kan du få det du har sagt.” I Jesu Kristi Navn, må denne lidelsen bli fjernet, og alle dine problemer du har. Ikke tvil nå. Kom nær til Ham nå.

237 Herre, jeg legger hendene på denne lille, med denne forferdelige hodepinen. I Jesu Kristi Navn, må det bli helbredet. Amen.

238 Herre, i Jesu Kristi Navn, la det fjellet flytte seg fra ham, må det bli helbredet. Må vår broder nå bli gjort frisk . . . ? . . . Amen.

239 Døv og stum; døvstum. Herre, i Jesu Kristi Navn! Jeg har stått og forkynt dag etter dag, og år etter år, Jeg har aldri sett tro komme i berøring med Deg, i hele mitt liv, uten at det var noe som skjedde! Nå, han er døv i øret, og har brokk i magen. La ham bli helbredet, i Jesu Kristi Navn. Amen.

Nå, ikke tvil.

240 Herre, Du kjenner til plagene i kroppen hans. Med hendene på ham, med et oppriktig hjerte, la ham bli helbredet, i Jesu Kristi Navn. Amen.

241 Døden ligger ved den ene døren, troen ved den neste. Gud, rull bort steinen og la troen ta over. Må kreften forlate henne, i Jesu Kristi Navn.

242 Herre, må han bli helbredet. Jeg legger hendene på ham. Budskapet runger fortsatt gjennom veggene. I Jesu Kristi Navn, må han bli helbredet.

243 Fader Gud, jeg legger hendene på broderen min. La det skje, Herre, Din Ånd og kraft, å gi ham hans bønn. La det skje, i Jesu Kristi Navn. Amen.

Det er ferdig. Ikke tvil nå.

244 Herre, vår broders ønske er å komme inn i Ditt Nærvær, med denne tilstanden på seg. Nå, i Jesu Kristi Navn, la ham få det han ber om. Amen.

245 Hvilken stor ting! La Den Hellige Ånd komme på dette barnet, til Guds ære, så de kunne oppdra ham inn i hans . . . ? . . . Må han motta det for Guds Rikes skyld. Amen.

246 Far, i Jesu Kristi Navn, la det bli slik, at vår søster blir helbredet, og hennes ønske bli oppfylt, i Jesu Navn. Amen.

247 Må det skje. Du vil motta Den Hellige Ånd. Det er ingen måte å hindre deg fra . . . ? . . . Du må det! Du må motta Den, fordi Gud sa det. Du står ved siden av Den.

Bare bryt gjennom det lille skallet der. Bare si . . . ? . . .

248 Vår Himmelske Far, i Jesu Kristi Navn, oppfyll vår søsters ønske. Amen.

249 Far, i Jesu Kristi Navn, oppfyll vår søsters ønske. Må hun bli helbredet. Amen.

250 Han kan få et ekorn til å dukke opp, syv ganger på rad. Han ville gi den kvinnen alt hun ba om; Han ville gi det til deg . . . ? . . .

251 Herre, i Jesu Kristi Navn, oppfyll vår søsters ønske. Det er Ditt Ord. Takk skal Du ha. Og må det bli gitt henne, Far, ved Jesus Kristus. Amen.

252 Dine nærmeste? Far, i Jesu Kristi Navn, gi disse . . .? . . .

253 Herre, denne lille, jødiske kvinnen . . . Du er Abrahams Gud. Gi det, i Jesu Kristi Navn, hennes ønske. La det bli slik!

254 I Jesu Kristi Navn, Himmelens Gud, oppfyll hennes ønske. Amen.

255 Denne lille jenta. Akkurat da du kom på plattformen der, fortalte Gud meg alt om livet ditt. Han vil ta den nervøsiteten fra deg.

256 Herre, jeg fordømmer nervøsiteten i denne jenta. Må det forlate henne i denne stund, og hun går ut herfra så glad. Det skal skje i Jesu Kristi Navn.

257 Himmelens Gud, som oppreiste Din Sønn, Jesus, i den oppstandelsen vi feirer, må hun feire den enda mer i dag . . .? . . . I Jesu Navn. Amen.

258 I Jesu Kristi Navn, Guds Sønn, legger jeg hendene på min søster, og ber om at hun må bli helbredet nå i Jesu Navn.

259 I Herren Jesu Kristi Navn, Guds Sønn, må vår søster bli helbredet. Amen. Det kan ikke holde henne. Det må forsvinne. Gå, dette må bare forsvinne.

260 Herre, i Jesu Kristi Navn, må vår søster bli helbredet. Amen. I Jesu Kristi Navn helbreder jeg denne, min søster. Amen.

I Jesu Kristi Navn helbreder jeg søsteren min. Amen.

I Jesu Kristi Navn helbreder jeg søsteren min.

I Jesu Kristi Navn helbreder jeg denne, min søster.

I Jesu Kristi Navn gir jeg henne hennes ønske. Amen.

261 Herre, i Jesu Kristi Navn, gir jeg denne lille moren hennes ønske.

I Jesu Kristi Navn gir jeg henne hennes ønske, Herre.

Herre, i Jesu Kristi Navn gir jeg henne hennes ønske.

262 Satan, jeg kaster deg ut. I Jesu Kristi Navn, forlat kvinnen.

263 Hadde deg bundet i lang tid. Du er fri nå. Du kommer til å bli bra. Så det vil ordne seg nå. Tro det nå.

264 Gud, i Jesu Kristi Navn, gir jeg denne søsteren, som er krøpling, hennes helbredelse. Amen.

265 I Jesu Kristi Navn gir jeg denne søsteren hennes helbredelse. Amen.

266 I Jesu Kristi Navn, søster, gir jeg deg din helbredelse. Amen. La det bli slik!

267 Jeg stoler på Gud at jeg ikke gjør en feil. Gi dette ved tro. La det bli slik!

268 Tror du at Gud gir deg styrke til å helbrede hjerteproblemer også? Tror du på historien som jeg nettopp fortalte? Av hele ditt hjerte? Da gir jeg deg din helbredelse. I Jesu Kristi Navn gir jeg deg din helbredelse.

269 Hva heter denne kvinnen som nettopp gikk tilbake hit? Bor du her et sted? [Søsteren sier: "Ja."—Red.] Husk at du er helbredet! Det er like sant som jeg står her.

270 Far, i Jesu Kristi Navn, gi dette, ber jeg, hennes helbredelse. Amen.

271 Far, i Jesu Kristi Navn, må hun få sin helbredelse. Amen!

272 Jeg—jeg—jeg erklærer deg for ... Jeg—jeg—jeg ... Ved Guds nåde, gjennom en Guddommelig gave, gir jeg deg din helbredelse! Kastet bort den djevelen også.

273 Tror du søster Rose? Å Herre, Himmelen og jordens skaper, gi denne søsteren Rose Austin denne helbredelsen, Herre, i Jesu Kristi Navn. Amen. Slik er det, søster Rose, tro nå.

274 Herre, gi vår søster hennes helbredelse, i Jesu Kristi Navn. Amen ...?...

275 Tror du det? Tro på det alt sammen. Så gir jeg deg, i Jesu Navn, ditt ønske. Gud vil gjøre henne frisk.

276 Må det være slik, Herre, at hennes bror vil bli helbredet, fysisk og åndelig, i Jesu Kristi Navn. Amen!

Må dette være den stunden da ...?...

277 Herre, jeg legger hendene på henne, siden hun er helt håpløs, for legene eller en hvilken som helst behandling fra legevitenskapen. Men ikke fra å møte den oppstandne Kristus. I Jesu Navn, må hun bli helbredet. Amen.

...?...

278 Herre, gi til vår søster, lytt nøye til hennes ønske, gi akt på hvert ord hun sa. Det er for Rikets skyld. Jeg ber om at Du vil gi henne det, i Jesu Navn. Amen.

[En søster snakker med broder Branham—Red.] ...?...

279 Herre, som Din tjener, når jeg lytter til den moren som gråter for babyen sin, fordømmer jeg djevelen som har gjort dette.

280 Og på kvinnens bekjennelse av tro, kaster jeg bort denne djevelen. Du vil ikke være i stand til å forkrøple dette barnet. Bli helbredet i Jesu Navn. Amen.

Hun ble nettopp helbredet, søster. Bare ikke tvil det minste på det. Gud velsigne deg, broder. Er det barnet ditt? Må han motta Den Hellige Ånd!

281 Vil du ikke ta barnet et sted og lytte til det bare noen få minutter. Jeg tror noe har skjedd med barnet. Du vil motta det. Tror du det?

282 I Jesu Kristi Navn må vår broder motta sin helbredelse.

283 Herre, må den Allmechtige Guds Kraft fordømme sykdommen i kroppen hans og fylle ham med Den Hellige Ånd. Dette er timen og stunden. I Jesu Kristi Navn gir jeg Det til ham. Amen.

284 Sukker er borte. Du mottok Den Hellige Ånd. Hvor lenge har du vært plaget . . . ? . . . Hele ditt liv. Tror du at Kristus vil gjøre deg frisk og fri deg fra denne sykdommen; gjøre deg normal?

285 Ditt barn? Din—din fot. Kommer du bare alene? Hvis jeg hadde, hvis—hvis jeg hadde styrken i meg selv, ser du! Men jeg tror at Gud vil hjelpe meg å ha tro for det. Jeg skal gjøre alt som står i min makt. Tror du på meg? Tror du på historien om disse ekornene? Gjør du? Du tror at det er mulig, at denne morgenen, at Gud kunne helbrede kroppen din, og du går igjen, går som du burde ha gjort fra begynnelsen? Det var noe som skjedde ved fødselen din der, det var noe som stengte for noe litt, og du vokste bare ikke riktig. Akkurat som et lem som vokser over et annet lem, det holder det nede. Vel, hvis det lemmet kan komme av det lemmet, blir det rettet ut og blir riktig. Skjønner? Er det riktig? Det er en forbannelse. Det er en forbannelse. Hvis forbannelsen kunne forsvinne, så blir du frisk. Skjønner?

286 Herre, jeg tenker, hva om dette var mitt barn, hva om dette var min bror? Ved tro fjerner jeg forbannelsen, i Jesu Kristi Navn. Amen.

287 Herre, jeg legger mine hender på ham og ber om hans helbredelse, i Jesu Kristi Navn. Amen.

288 Fader Gud, i Jesu Kristi Navn, legger jeg hendene på denne lidende kvinnen, for hennes helbredelse. Amen.

Søster Nash, Gud reddet deg fra kreft, for noen år siden.

289 Herre, gi søster Nash hennes ønske. Som Din tjener ber jeg om det. Det skal skje. Det er svaret, søster Nash.

I Jesu Kristi Navn, gi vår søster hennes ønske. Amen.

290 [En broder og en søster snakker med broder Branham—Red.] Takk, broder, og gå tilbake til familien din som var der. Må Gud gi det. For en fantastisk tid, familien din samlet seg rundt da jeg var der. Var du i Bombay da vi var der? Vel, da tror du på disse tingene som jeg . . . du har hørt?

291 Herre, når han går tilbake til familien sin over havet, må han gå fylt med Guds Kraft, helbredet i hver forespørsel han ber om. Må han gå og motta det, i Jesu Kristi Navn. Amen.

292 I Jesu Kristi Navn, Guds Sønn, må vår søster motta sitt ønske.

293 Herre, oppfyll vår søsters ønske. Må hennes problemer opphøre nå, ved oppstandelsen, ved Jesus Kristus. Amen. Søster, det må skje, må bare skje!

294 [En søster snakker med broder Branham—Red.] Vil du at dette skal gjentas i Evangeliet? [“Ja.”]

295 Herre Gud, idet denne unge kvinnen står her, ikke for noen egoistiske motiver. Hun ber for broren sin, har infeksjon i blodet. Jeg gir henne hennes ønske. Ved et oppdrag gitt meg av en Engel; og ved en visjon av Jesus Kristus, for noen uker siden, på rommet mitt; jeg gir denne jenta hennes ønske. Amen.

296 Det må skje. Bor du i nærheten? [Søsteren sier: “Memphis, Tennessee.”—Red.] Memphis, Tennessee. Skriv et brev til meg. Du vil—du vil—du vil få ditt ønske.

297 Broder Grimsley. [Broderen snakker med broder Branham—Red.] Gud velsigne deg, broder Grimsley.

298 Herre, vi kan huske hvor langt denne broderen har kommet, og avgrunnen han ble hogd ut av. Han vil ha mer av Din Ånd, Herre. Dette gir jeg ham, i Jesu Kristi Navn. Ser hans tidligere gjerninger, at han har prøvd å følge Deg, så, ved Kraften av et—et oppdrag gitt meg av Jesus Kristus, stadfestet av en Engel og en visjon, gir jeg broder Grimsley hans ønske. Fyll ham full av tro, og en tettere vandring vil han få.

299 Hva om jeg sa til deg: “Gå og bli frisk, for Guds Rikes skyld”? Tror du på det jeg sa om disse ekornene og de, og tror du at det er sannheten? Så, Han, Han gir meg det jeg sier til dette “fjellet.” . . . ? . . . Du vil ikke få en til. Du vil ikke få en til. Det vil ikke være mer sykdom, dere blir begge to friske.

300 Jeg gir dette bønnebegjæret som hun ber om, til henne, i Jesu Kristi Navn. Amen.

301 Fader Gud, gi denne, vår søster, hennes ønske, i Jesu Kristi Navn. Amen.

Ok, søster, gå, tro det.

302 Far, idet denne kvinnen går forbi, ber jeg om at Du vil gi henne hennes ønske, i Jesu Kristi Navn. Amen.

303 I Jesu Kristi Navn gir jeg denne kvinnen hennes ønske. Amen. Ikke tvil på det.

304 [En søster snakker med broder Branham—Red.] Tror du at du kommer til å motta det? [“Ja.”] Da gir jeg deg ditt ønske, ved Kraften gitt meg gjennom et oppdrag fra Jesus Kristus, og vitnet . . . ? . . . Gå, og—og Gud vil være med deg.

305 Broder Fred, hva har du på hjertet? [Broder Sothmann snakker med broder Branham—Red.] Broder Freddie Sothmann, jeg fordømmer den giften i kroppen din. Må den forsvinne fra deg, i Jesu Kristi Navn. Amen.

306 Broder Collins. [Broder Collins snakker med broder Branham—Red.]

307 Herre, denne dyrebare broderen søker Den Hellige Ånds dåp. Herre, med alt som er i meg, uttaler jeg denne velsignelsen over min broder Collins. Gi det. Må Den Hellige Ånd komme over ham, og må han bli fylt med Den Hellige Ånd! Amen.

308 Broder Collins, du må motta Den, Den må bare komme. Gud prøver oss bare.

309 Herre, oppfyll hans ønske. Må han tjene Deg, og hans familie tjene Deg, av hele sitt hjerte.

310 Gud, gi vår søster hennes ønske. For alt hun har bedt om, må hun få det ved Jesus Kristus, vår Herre. Amen.

311 Herre, gi denne broderen styrke til å hjelpe menigheten sin. Måtte dette oppfylles. Jeg gir ham denne styrken, ved Jesus Kristus. Amen.

312 [En søster snakker med broder Branham—Red.] Søster, det er en forferdelig ting du har, nervøsitet. Tror du at det jeg vil si til deg er sant? [“Ja, jeg tror.”] Tror du det nå, at jeg—jeg sa sannheten til deg? [“Ja.”] Da gir jeg deg din helbredelse, gjennom Jesu Kristi Navn. Like sikkert som jeg står på prekestolen, er nervøsiteten din borte fra deg.

313 [En broder snakker med broder Branham—Red.] . . . ? . . . Det vises, over hele deg.

314 Herre Gud, til min dyrebare lille broder her, dypet og dybdene av hans ånd kaller som dypet kaller på Dypet. Han ønsker Den Hellige Ånd. Han har respektert Din tjeneste, Herre, på alle måter han kunne. Ved Den Hellige Ånds Kraft, må Den komme over min broder, og han bli fylt med Guds Kraft og nåde, Den Hellige Ånd. Ta imot ham, idet jeg overgir ham til . . .

GÅ, FORTELL NOR60-0417M
(Go, Tell)

PÅSKEBUDSKAPET SERIEN

Dette budskapet av broder William Marrion Branham som opprinnelig ble talt på engelsk på påskesøndag morgen, 17. april, 1960, på Branham Tabernacle i Jeffersonville, Indiana, U.S.A., er tatt fra et lydbånd opptak og trykt uredigert på engelsk. Denne oversettelsen på norsk er trykket og gitt ut av Voice Of God Recordings.

NORWEGIAN

©2022 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Informasjon om opphavsrett

Alle rettigheter forbeholdes. Denne boken kan skrives ut på en privat skriver for personlig bruk eller deles ut gratis, som et verktøy for å spre Evangeliet om Jesus Kristus. Denne boken kan ikke bli solgt, reproduisert i stor skala, publisert på en nettside, lagret i et mottakersystem, oversatt til andre språk eller bli brukt for å samle inn penger uten uttrykkelig, skriftlig tillatelse fra Voice Of God Recordings®.

For mer informasjon eller vedrørende annet tilgjengelig materiale, vennligst kontakt:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org